

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembra

2020.

MAIJS

Nr. 4 (720)

Losandželosas latviešu nama pārvaldes locekļi paliek katrs savā vietā

**Sēž (no kr): Liene Linde, Inguna Galviņa, Vita Volkovska, Nora Mičule,
Aija Zeltiņa-Kalniņa; stāv: Aivars Jerumanis, Valdis Ķeris, Ivars Mičulis,
Valdis Volkovskis, Pauls Berkolds, Teodors Lilienšteins**

SARĪKOJUMU KALENDĀRS

4. maijā BALTĀ GALDAUTA SVĒTKI (lietojot videokonferenču programmatūru Zoom)

27. jūnijā JĀŅU SVINĪBAS Laguna Beach parkā

Ziņas par sarīkojumiem: www.biedriba.org

Dienvīdkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS BIĻETENS ir Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības izdevums;

DK LB adrese:

1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Biletēna redaktore:

Astra Moora, e-pasts: astere2000@aol.com

44 Pearl Street, New Haven, CT 06511,
tālr.: 1-860-681-7972

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktoram/ei ir tiesības īsināt vai rediģēt.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$35 gadā, ģimenei – \$50 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kurās nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$40 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta:

DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039
Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi: par pilnu lappusi \$35, ½ lappusi – \$20, ¼ lappusi – \$15; uzņēmējdarbības karti – \$10.

IB metiens – 310 eks.

Ievēribai

Latviešu nama pārvaldes kasiere – Vita Volkovska čeki jāizraksta *Latvian Community Center* un jāsūta: 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039)

DK latviešu biedrības kasieris – Jānis Taube biedru naudas, biļetena abonēšanas, ziedojumu čeki jāizraksta *Latvian Assoc. of SO. CA* un jāsūta: DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

DK latviešu draudzes kasiere – Dace Taube čeki jāizraksta *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.* un jāsūta: 3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034

Honorary Consul,
Republic of Latvia in California
Juris Buņķis, M.D., F.A.C.S.
Orange County Plastic Surgery
4501 Birch Street
Newport Beach, CA 92660
Phone: office 844-277-2639
Cell 949-413-8888

www.facebook.com/LatvianConsul

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālr.: 818-842-3639; e-pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietnieki:

Dāvis Reins (arī kasiera palīgs)

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 818-406-1589; e-pasts: davisreins@gmail.com

Dziesma Tetere

1853 Colgate Dr., Thousand Oaks, CA 91360-5004

Tālr.: 805-217-1931; e-pasts: dziesma_1@yahoo.com

DK LB valdes locekļi:

Nora Mičule (Losandželosas latviešu skolas pārstāve);

Valdis Pavlovskis (ārējās informācijas apmaiņa);

Sanita Šūmane (sadarbība ar Amerikas latviešu apvienību);

Jānis Taube (kasieris);

Diāna Zaķe (tautasdeju kopas „Pērkonītis” pārstāve);

Aija Zeltiņa-Kalniņa (Sadarbība ar Latviju projektu koordinatore);

Jānis Daugvietis, Valdis Ķeris (sporta dzīves vadītāji);

Pauls Berkolds, Endija Damroze, Inguna Galviņa,

Aivars Jerumanis, Zane Kalniņa, Ilze Matsone, Guna

Reina, Inese Sviķkalne, Līga Sviksa, Dace Taube,

Juris Zinbergs

DK LB Revīzijas komisija: Biruta Šulca, Dainis Kalniņš, Diana Matura (Mathur)

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrā trešdienā plkst. 8.00 vakarā vai svētdienā plkst. 1.00 (vai arī pēc īpaša paziņojuma) Losandželosas latviešu namā biedrības telpā otrā stāvā.

Uz valdes sēdēm aicināti ierasties visi DK LB biedrības biedri un būt viesi. Balsošanas tiesības ir tikai valdes locekļiem. Sēžu datums mainīts netiks. Gadījumā, ja valdes priekšnieks nevarēs ierasties, sēdi vadīs kāds no priekšnieka vietniekiem.

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-806-0464

Lūgums ziņot par adreses maiņu

DKLB Informācijas Biļetena saņēmējiem mainot dzīvesvietu, lūdzu paziņot jauno adresi biedrības priekšniekiem (e-pasta adrese: info@biedriba.org), lai biedrībai nerastos lieki izdevumi par atpakaļ atsūtītajiem biļeteniem.

Losandželas latviešu sabiedriskā centra biedru pilnsapulce

Latviešu sabiedriskā centra biedru (ziedotāju) pilnsapulce Losandželas latviešu namā *1955 Riverside Drive* 2020. gada 8. martā sākās pulksten vienos. Pilnsapulcē piedalījās 14 sabiedriskā centra biedru – Pauls Berkolds, Inguna Galviņa, Aivars Jerumanis, Aija Kalniņa-Zeltiņa, Valdis Ķeris, Jānis Lācis, Teodors Liliensšteins, Liene Linde, Nora Mičule, Ivars Mičulis, Tamāra Rūse, Jānis Taube, Vita Volkovska, Valdis Volkovskis.

Nama pārvaldes priekšsēdis Aivars Jerumanis aicināja klusuma brīdī pieminēt mirušos nama biedrus – Irēnu Gnerlichu un Pēteri Simsonu. Aivars Jerumanis pastāstīja, ka pie nama cittautiešu sarīkojuma laikā kāda nepazīstama sieviete sabrauca skolēnu, kas kopā ar draugiem tumsā skrēja pāri ielai. Uz Latviju pārcēlusies Tamāra Kalniņa, aktīva latviešu nama atbalstītāja.

Pērn nama pārvalde 23. jūnijā 95 gadu jubilejā apsveica ilggadējo nama pārvaldes priekšsēdi Kārli Kalēju. Nama pārvaldes priekšsēdis viņš bija 10 gadu, sākot no 1978. gada februāra.

Aivars Jerumanis nolasīja pārskatu par darbu 2019. gadā.

2019. gada bijušas desmit pārvaldes locekļu sēdes, katra mēneša pirmās trešdienas vakarā. Sēdes notika jūlijā un augustā. Sēdēs caurmērā piedalījās astoņi valdes locekļi. Aivars Jerumanis pateicās visiem nama pārvaldes locekļiem, kuri apzinīgi piedalījās valdes sēdēs.

Nama saimniece Inguna Galviņa gādā, lai namā būtu kārtība. Inguna ir arī nama pārvaldes sekretāre, reizēm viņa aicinājusi palīgā Zani Kalniņu. Katru nedēļu pirms un pēc sarīkojumiem namu tīra Ēriks Jerumanis, arī dienās, kad nams izīrēts cittautiešiem. Jānis Taube apkalpo pie bāra visos sarīkojumos. Valdis Volkovskis gādā, lai darbotos tehnika un nams tiktu remontēts. Vita Volkovska ir kasiere un grāmatvede.

Pērn saimniekots labi. Nama ienākumi bija \$ 55 912, izdevumi \$ 41 319, atlikums – \$ 14 593. Tāpat kā iepriekšējā gadā, nama budžetu glāba ienākumi no auto novietošanas laukuma īres Gvatemalas konsulātam. Lai gan ne visi latvieši ir apmierināti ar šādu izkārtojumu, pērn ieņēmums \$ 18 000 sedza nama remontus un labojumus.

Vita un Valdis Volkovski uzdāvināja vienpadsmit *Indian Laurel* kokus sešu pēdu garumā, kas iestādīti aiz sētas. Cerams, ka ar laiku tie aizsegs kalnu un lielceļu.

Nomainīts 50 galonu ūdens sildītāja tanks (\$2300). Nomainīti pieci tualetes podi (\$2750). Salaboti un atjaunoti ūdenskrāni viesu tualetē (\$200). Tiek pirkti un atjaunoti sarkanie krēsli nama zālē, smagie 8 pēdu garie finiežu galdi nomainīti ar 6 pēdu garuma plastmasas galdiem. Zālē pie sienas novietots Latvijas valsts jaunā prezidenta Egila Levita portrets (\$80). Aizvesta trauku mazgājamā mašīna, tās vietā tagad ir nerūsējoša tērauda galds, aizvestas arī divas veļas žāvējamās mašīnas un viena veļas mazgājamā mašīna.

2020. gadā Tamāra Rūse sazinājās ar *CalTrans* un lūdza nozāģēt koku zarus, kas liecās pāri sētai uz nama auto novietošanas laukumu. Dāvis Reins uzraudzīja *CalTrans* strādnieku darbu. Jālūdž, lai *CalTrans*

darbinieki atjauno žogu, ko sašķiebuši kritušie zari vai nelūgti viesi, kas mēģina pārkāpt žogam vai izgriezt tajā caurumu. Vēl jānogriež liels zars, kas liecas pāri laukumam aiz baznīcas. *CalTrans* darbinieki atbildēja, ka vajadzīgi speciālisti, jo zars ir tuvu elektriskajiem vadiem.

Pērn izdevās atbrīvoties no bezpajumtniekiem, kuņģi bija apmetušies pie nama. Valdis Volkovskis iegādājās zīmes, ko piestiprināja nama sānu durvīm, ka tur ir izeja nelaimes gadījumā un piezvanīja uz ugunsdzēsēju biroju, un tā pārstāvji aizvāca bezpajumtnieku mantas. Bezpajumtnieki vairs nav rādījušies.

Iepriekšējā darbības gadā tāpat kā citos gados bija daudz sarīkojumu – Latvijas valsts dibināšanas atcere, Baltā galdauta svētki, vairākas filmu izrādes, BAFL bankets, Oskara Kalpaka un Latviešu leģiona atcere, īslandiešu sarīkojums, Ziemsvētku tirdziņš, *Latvian*

***Caltrans* darbinieki apgriezta kokiem zarus, kuņģi liecās uz nama auto novietošanas laukuma pusi. Starp namu un baznīcu pamatīgi tika apcirpti trīs**

Foto: Aivars Jerumanis
koki, kā arī daži gar baznīcas žogu un laukumā aiz baznīcas. Tagad tikai jālej, lai atkal zeļ un zaļo!

American Shipping Line pārstāvji pieņēma saiņus sūtīšanai uz Latviju, notika nama pārvaldes un DK LB valdes locekļu kopējās vakariņas.

Revīzijas komisijas loceklis Jānis Lācis nolāsija Revīzijas komisijas 2020. gada 23. februāra sēdes protokolu. Revīzijas komisijas sēdē piedalījās Jānis Lācis un kasiere Vita Volkovska, Jānis Lejnietis un Sandra Tolka. Kasiere Vita Volkovska revīzijas komisijas pārbaudei nodeva *Bank of America* čeku reģistru un bankas mēnešu norēķinus; ienākumu un izdevumu dokumentus; kases pārskatu; ienākumu un izdevumu pārskatu; 2019. gada budžeta īstenošanas pārskatu (2019. gada janvāris – decembris); nama budžeta projektu 2020. gadam.

Jānis Lācis izteica atzinību kasierei Vitai Volkovskai par profesionālu darbu. Revīzijas komisija lūdza pateikties nama pārvaldes priekssēdim Aivaram Jerumanim, kasierei Vitai Volkovskai un pārējiem pārvaldes locekļiem.

Latviešu skolas mācību pārzine Aija Zeltiņa-Kalniņa bija sagatavojusi pārskatu par Losandželosas latviešu skolas darbu. Daudzi domā, ka skola telpas izmanto bez maksas, bet tā nav jau vairākus gadus. 2015. gadā skola samaksāja 300 dolaru par īri. Kopš 2017. gada skolas sarīkojumi tiek rīkoti mācību laikā, lai nebūtu lieks elektrības patēriņš. Kopš 2017. gadā skola maksā īres maksu; skola izremontēja bērnu telpu, augšstāva tualeti, kam bija vajadzīgs lielāks remonts nekā sākumā paredzēts. Skola vairs nelieto puspagraba spoguļzāli, jo uz sienas redzēts pelējums. Skola pērk tualetes papīru, papīra dvieļus, tīrīšanas līdzekļus. 2018. gadā skola namam samaksāja 1000 dolaru. Mācību maksa skolā ir 140 dolaru, ko ne visi vecāki samaksā pirmajā skolas dienā.

Losandželosā 2019. gadā bija latviešu skolu skolotāju kursi, un bija paredzēts lietot DK latviešu biedrības telpu par brīvu, bet pieteicās 32 dalībnieki, tāpēc vajadzēja lietot lielo zāli. Skolai nebija iespējams uzreiz iemaksāt drošības naudu par lielās zāles lietošanu. Skolotāju darbu uzņēmušies skolēnu vecāki, citu skolotāju nav. Skola ir atbildīga par telpām mācību un skolas sarīkojumu laikā. Bieži vien pēc citiem sarīkojumiem skolas telpas atstātas nesakārtotas, bet vainu uzvel skolai.

Iecerētie projekti 2020. gadā

Atjaunot nama piebūves jumtu (\$10 000); nomainīt skautves aizkarus (\$7000); atjaunot (uzlabot) zāles grīdu; atjaunot zāles prožektoru, nomainīt skatuves apgaismošanas lampas. Jāmeklē darbinieki, kuŗi varētu uzņemt Ziemsvētku kartītes sūtīšanu; uzaicinājuma izsūtīšanu iestāties Latviešu nama klubā; nama svētku rīkošanu. Ļoti noderētu arī biedrīnīnīs.

Nama klubs ar zināmu biedru skaitu vajadzīgs, lai bārā varētu pārdot alkoholiskos dzērienus. Namā pie sienas novietots Nama kluba biedru saraksts, ko rēgulāri atjauno.

Nama pārvalde meklē atbildīgu nama svētku rīkotāju. Nama pārvalde vēlas sakārtot nama ieeju, vajadzīgs labs mūrnieks. Jādomā, ko darīt ar trīsstāva laukumu aiz baznīcas: katru gadu tas izmaksā 300-400 dolaru, jo jānoņauj vai jāizravē zāle, ar ko var piepildīt 20-40 maisus. Arī šogad jau saņemts ugunsdzēsēju biroja aizrādījums. Viens no ieteikumiem – tajā varētu ierīkot papildu auto novietošanas laukumu.

Atgādinājums visiem – lielo atkritumu kasti nedrīkst pārpildīt! Ir jāmaksā ievērojama soda nauda, ja to neievēro.

Pateicību pelnījuši visi valdes locekļi par aktīvo darbu. Vita Volkovska uzaicināja Nama kluba biedrus piedalīties gadskārtējā kopējā Ziemsvētku kartītes apsveikumā, viņa ir rūpīga grāmatvede un laikus nokārto visus rēķinus. Vita Volkovska pērn rīkoja Nama gada svētkus. Jānis Taube pie bāra apkalpojis ne tikai latviešu, bet arī nama īrētāju cittautiešu sarīkojumos. Valdis Volkovskis gādāja, lai tiktu izgatavots gadskārtējais Nama kluba biedru plakāts. Liels paldies Ērikam Jerumanim par tīrību namā.

Pauls Berkolds ierosināja izmantot digitālās iespējas, lai piesaistītu jaunus kluba biedrus. Jānis Taube ziņoja, ka bārā pieņem kredītkartes, un Nama kluba biedru naudu var samaksāt bārā.

Pārrunāja iespēju namā pieslēgties internetam. Pauls Berkolds un Ivars Mičulis ieteica noskaidrot izmaksas, bet Valdis Volkovskis atgādināja, ka namā tas būtu komerciālais, ne privātais internets, un līdz ar to izmaksas ir citas. Aija Zeltiņa-Kalniņa iebilda, ka mācību stundās skolā nav tik daudz laika, lai vēl lietotu internetu; interneta raidījumus bērni var skatīties mājās. Skolā bērniem jāmacās pašiem izteikties un lasīt.

Kasiere Vita Volkovska iesniedza budžeta projektu 2020. gadam, ko pieņēma vienbalsīgi.

Namā ir sakrājušās nederīgas un salauztas lietas; lai tās aizvāktu, 4. aprīlī nolēma rīkot talku. (Talka tika atlikta.)

Latviešu sabiedriskais centrs ir Dienvidkalifornijas latviešu galvenā pulcēšanās un sabiedrisku sarīkojumu vieta. Ikviens aicināts ieteikt, kā uzspodrināt un izdaļot latviešu namu.

Nama pārvalde tika ievēlēta ar aklamāciju. Nama pārvaldes līdzšinējie locekļi katrs palika savā vietā.

Sapulci vadīja Aivars Jerumanis, protokolēja Inguna Galviņa. Sapulce beidzās bez desmit minūtēm četros pēcpusdienā.

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības valdes locekļu sēde

No kr.: Pauls Berkolds, Nora Mičule, Inguna Galviņa, Aivars Jerumanis, Ivars Mičulis, Dziesma Tetere, Dāvis Reins, Guna Reina, Jānis Taube

DK LB valdes locekļu sēde 2020. g. 15. martā sākās pulksten vienos dienā, ievērojot piesardzību.

Sēdē piedalījās Pauls Berkolds, Ingūna Galviņa, Aivars Jerumanis, Nora Mičule, Ivars Mičulis, Dāvis Reins, Guna Reina, Jānis Taube, Dziesma Tetere. Sēdi vadīja biedrības priekšnieks Ivars Mičulis, prokolēja Pauls Berkolds

Sapulces dalībnieki klusuma brīdī pieminēja pirms trim dienām mirušo biedrības biedru Kazimiru Lauru.

Biedrība ziedojusi 100 dolaru novusa turnīra sarīkošanai; 100 dolaru tautasdeju kopai „Pērkonītis”; 500 do-

laru skolas Draudzīgā aicinājuma sarīkojumam.

Pārvietojamā pasu darbstacija 20. un 21. martā namā nebūs koronvīrusa dēļ. Atcelta DK LB pilnsapulce 29. martā, to apsvēra rīkot 14. jūnijā pēc dievkalpojuma.

Kasieris Jānis Taube ziņoja, ka 2019. gada Latvijas valsts dibināšanas atceres sarīkojuma izdevumi pārsnieguši ienākumus.

Reklāmu ievietotāji DK latviešu informācijas biļetenā bieži aizmirst, ka par reklāmām ir jāmaksā. Turpmāk atgādinājumus un rēķinus izsūtīs Dāvis Reins. Biedrības priekšnieks Ivars Mičulis izsūtīs pateicības vēstules

DK LB Revīzijas komisijas locekļi, no kr.: Diana Matura (Mathur), Biruta Šulca, Dainis Kalniņš

biedrības biedriem un atgādinājumu samaksāt biedrības biedru naudu.

Pianista Juŗa Ņvikova koncertā bija daudz apmeklētāju, un viņam atdeva visu par biļetēm ieņemto summu, lai gan sākuma bija plānots izmaksāt 90% no ienākuma.

ALAs 69. kongresā, kas notiks no 24. līdz 26. aprīlim Minesotā, biedrību pārstāvēs Paulu Berkoldu. (Red. piezīme: tad vēl nebija zināms, ka kongresu atcels.)

14. jūnijā paredzēts kopīgs dievkalpojums ar igauņiem. Dievkalpojumu vadīs igauņu mācītājs. Nākamā valdes sēdē lems par pieņemšanas rīkošanu.

Sēdes dalībnieki apsvēra, kur un kad rīkot Jāņus. Ieteikums – 20. jūnijā *Rio de Los Angeles State* parkā, kas ir tuvu namam.

25. vai 26. septembrī paredzēta Latvijas prezidenta Egila Levita vizīte, ko saskaņos ar Latvijas goda konsulu dr. Juri Buņķi.

DK LB 70 gadu jubileju nolēma rīkot 10. oktobrī, aicinot piedalīties Losandželosas latviešu skolas audzēkņus, tautasdeju kopu „Pērkonītis”, kori. Pauls Berkolds uzņemas sarīkojuma vadīšanu kopā ar palīgiem Dziesmu Teteri, Lolitu Ritmani un Ivaru Mičuli. Nolēma lūgt Diānu Zaķi, Ilzi Matsoni, Dziesmu Teteri un Lolitu Ritmani sastādīt programmu. Nolēma aicināt arī viesus

no Sanfrancisko un Sandiego.

Namā vēl aizvien nav iespēja pieslēgties internetam. Nama pārvaldes locekļi domā, ka izmaksas ir pārāk dārgas, un ne visiem tas nepieciešams. Tomēr skolā un bibliotēkā lietot tīmekli ir svarīgi. Dāvis Reins apņēmas noskaidrot, cik tas varētu izmaksāt. Visus izdevumus segs biedrība.

Latvijas valsts dibināšanas atceres svinības nolēma rīkot 15. novembrī.

Oktobrī rietumu krastā paredzētas filmas „Dvēseļu putenis” izrādes. Filmu izrādes ASV koordinē Aivars Osvalds. Filma jāizrāda uz lielā ekrāna, piemērotu telpu filmas izrādei uzņēmušās sameklēt Diāna Zaķe un Zane Kalniņa.

Rokgrupa „Sigma” rudenī vēlas rīkot turneju ASV un piedāvā koncertēt Losandželosā. Nolēma uzzināt sīkāku informāciju par šo grupu.

Jau iepriekšējā sēdē lēma par nepieciešamību remontēt biedrības telpu un novietot tajā grāmatu plauktus, konferences galdu ar krēsliem, lielo tālrādes aparātu un arī polsterētus krēslus. Šim nolūkam izmantos testamēntāro novēlējumu līdzekļus.

Nākamā sēdē paredzēta svētdien, 19. aprīlī, plkst. 1.00 dienā. Sēdē varēs piedalīties, izmantojot *Zoom*.

Lūgums Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedriem samaksāt biedru naudu par 2020. gadu!

Remembering Milda Black

Milda Alvine Endzins Black was born in Valmiera, Latvia, on December, 16, 1920. As a child she fell in love with the outdoors. Young Milda often disappeared for hours on end, and her mother would wonder where she was. As it turned out, she was exploring the countryside and the nearby Gauja River.

Milda excelled in school and had a particular fondness for learning languages. As a teenager she regularly assisted her older sister Leontine, known as Lonie, who served as the organist at St. Simon's Church in Valmiera.

In the fall of 1944 Milda along with Lonie and her husband Nick Dorss and their young son Aivars fled to Germany to escape the oncoming Red Army. Milda frequently spoke about the brutality that the Soviets had inflicted on the Latvian people during the Year of Terror 1940-1941. There was no doubt that her family could not survive a return of the Communists.

After a few years in Germany as a Displaced Person, Milda emigrated to England where she worked as a nurse's aide. Finally she was able to move to Canada and eventually to California. She made her living for 25 years as an office worker at Union Oil and Weyerhaeuser.

Milda's favorite pastime was hiking. She liked to talk about the 200 mountains that she climbed with the Sierra Club. She loved camping, sometimes with her nephew Aivars, both of them keeping quiet and still as the bears roamed around their tent in the middle of the night. She hiked to the floor of the Grand Canyon. She skied on countless mountains throughout the U.S., Canada, and Europe. She was a world traveler and visited more countries than she could remember. She walked on the Great Wall of China.

Milda's longtime American work colleague and friend Eloise told the story of how Milda came to be married. While living in Canada, Milda made the acquaintance of the prominent businessman Gordon Black. Sometime thereafter she moved to

Backpacking in the Grand Canyon

Santa Monica. Mr. Black belatedly decided that he wanted to marry Milda, and he placed an ad in the Latvian newspaper *Laiks* in order to try to find her, an effort that proved successful. They were married for six years until Gordon passed away.

Sister Lonie and Nick and Aivars had been able to move from the Displaced Persons Camp in Germany directly to the United States, first to Ohio and then to California. Lonie's death in 2014 was a great blow to Milda. The two sisters had talked on the phone nearly every day. She spoke often about how much she missed her sister.

Milda remained very active into her 90s. But eventually her memory began to fail, and the infirmities of old age started to take their toll. Her much adored

Dr. Peter Lefevre at UCLA/Santa Monica oversaw her medical needs as she spent the last few years of her life at Belmont Assisted Living in the Hollywood Hills.

In the fall of 2019 Milda fell ill with pneumonia. After a brief hospitalization and three weeks of

Celebrating 99th birthday with Diane Citron, Dzintra Janava and Nora Mičule

rehabilitation, assisted by her angelic caregiver Rose Mamaed, she returned to her home at Belmont right before Thanksgiving. Fortunately Milda was able to celebrate her 99th birthday on December 16 surrounded by Latvian friends, attentive caregivers, and other Belmont residents.

Milda passed away in her sleep on the early morning of January 3, 2020. She is survived by her beloved nephew Aivars and a few remaining friends from a very long lifetime. Her ashes will be buried in the Valmiera City Cemetery next to her parents Fricis and Zelma Endzins and her sister Leontine and Leontine's husband Nikolajs Dorss.

Milda was a strong and independent woman. She had a youthful spirit and lived life to the fullest. On the day before she passed away, she said, "I don't feel 99." Milda was a kind and gentle soul. She was happy and at peace in her room at Belmont, which was filled with photos and memorabilia from her long and rewarding life.

Close friend Eloise said that Milda was "a ball of sunshine" and "always in a good mood." She had endured the worst of times in Europe and often expressed her gratitude for America and said "how wonderful it is to be free." Those who had the privilege of knowing dear Milda were very lucky. She will be forever missed.

Edgar B. Anderson

Milda Black (left) with her sister Lonie Doršs

Ardievas Mārai Luterei

Māra Lutere (dz. Ābele) dzimusi 1939. gada 20. septembrī Rīgā. Viņas tēvs bija grafiķis un gleznotājs Ernests Ābele, māte baltu filoloģe Eleonora Ābele.

Māra Ābele apprecējās ar Jāni Luteru, ģimenē piedzima dēli Sarmis un Ints.

Māra Lutere studēja Dienvidkalifornijas universitātē matēmatiku, bet vēlāk izmācījās par žēlsirdīgo māsu un Dienvidkalifornijas universitātes slimnīcā nostrādāja 30 gadu. Vecākais dēls Sarmis Luters ir dizainers, Ints Luters – ainavu arhitekts. Ints Luters dzīvo Sietlā, Vašingtonas pavalstī, Inta un Katrīnas Luteris ģimenē ir divas meitas, Māras Luteris mazmeitas. Mazmeitai Annai Luterei ir 16 gadu, Ellai – 22.

Māra Lutere nopirka Rīgā, Antonijas ielā dzīvokli un 15 gadu ik vasaru pavadīja Latvijā. Viņa apmeklēja teātra izrādes un koncertus, tikās ar draugiem, kuŗi bija atbraukuši Latvijā pavadīt atvaļinājumu, aicināja viņus paviesoties savā dzīvoklī. Vairākas vasaras viņa Rīgā strādāja antīko piederumu veikalā.

Māra Lutere izcēlās ar atturīgu eleganci, viņa allaž uzmundrināja citus, neļāva nokārt galvu, neskopojās ar laipnību, ja bija vajadzīgs, un prata pateikt trāpīgu vārdu īstajā vietā un laikā. Viņas jaukais smaids paliks atmiņā ikvienam, kas viņu pazina.

Māra Lutere aizmiga uz mūžu 2020. gada 16. janvārī Torransē (Torrance), Dienvidkalifornijā.

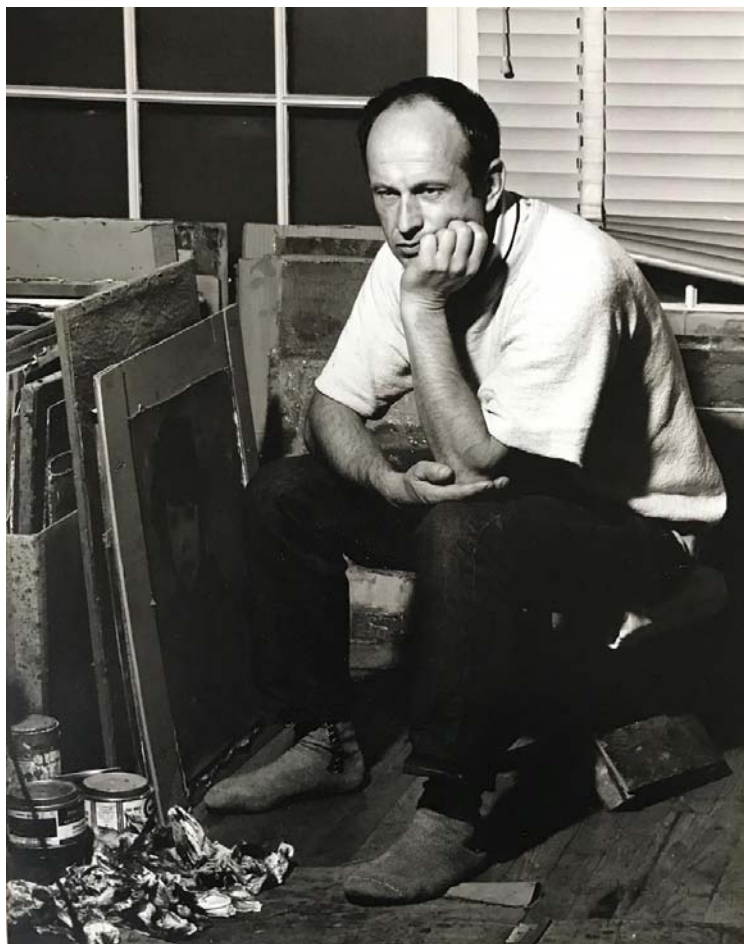
Atmiņas par Kazimiru Lauru

2020. gada 12. martā 96 gadu vecumā aizsaulē aizgāja mākslinieks Kazimirs Laurs. Tas notika pēkšņi un negaidīti, viņa mīļās krustmeitas Ingas Gorsvānes Bjūlas (Buell) klātienē. 96 gadi ir ievērojams vecums, daudz kas mūžā ir paveikts un piedzīvots.

Kazimirs Laurs dzimis 1923. gada 7. novembrī Latgalē, Makašānu pagasta Šķerbinieku ciemā Teiču purva tuvumā, kuŗa krāsu bagātība viņu ietekmēja kopš agras bērnības. Tāpat kā daudzus laikabiedrus Kazimiru Lauru iesauca leģionā, viņš tika ievainots, ārstējās Vācijā, nokļuva gūstekņu nometnē Zedelgemā, Beļģijā, pēc kara vairākus gadus pavadīja Eslingas bēgļu nometnē Vācijā. Tur radās iespēja mācīties, viņa skolotāji bija vairāki mākslinieki – Ludolfs Liberts, Francis Bange, Sigismunds Vidbergs, Jūlijs Matisons. Aizritējušā gadsimta 50. gados Kazimirs Laurs izceļoja uz Ameriku un apmetās uz dzīvi Santamonikā, kur savā darbnīcas dzīvoklī mitinājās gandrīz 70 gadu. Tur viņš gleznoja un zīmēja līdz savas dzīves vakaram, tur apkopa kokus, krūmus, puķes un visu, kas auga un zaļoja. Tur viņš uzņēma ciemiņus. Man un noteikti arī citiem, kas Kažu pazina un mīlēja, ļoti grūti iedomāties šo pasauli bez viņa. Kad pa tālruni paziņoju skumjo vēsti viņa draugiem, Dairai un Jurim Ciļņiem Sietlā, Daira man atsūtīja šīs skaistās rindas, kuŗas Rita Gāle bija veltījusi dzejniekam Linardam Taunam. Tās

izteic arī mūsu jūtas: „Viņš vairs nedzīvo sevī, bet draugos. Mēs skumstam, ka nevaram dzīvot viņā.”

Man šķiet, ka mums, šeit vēl palikušajiem, līdz ar Kažas aiziešanu beidzies vesels laikmets. Ar dzīvesbiedru Andri Trapānu un meitu Mariku atbraucām uz Santamoniku 1965. gadā, kad Kaža tur jau bija dzīvojis vismaz desmit gadu. Ņujorkā latviešu māksliniekiem un rakstniekiem bija Elles ķēķis, mums Santamonikā un Loandzelosas tuvākā un tālākā apkaimē bija „Pie Kažas!” Tas bija mūsu mākslinieku un literāru „salons”, kuŗā valdīja bohēma. Pulcēšanās pie Kažas vienmēr notika svētdienās pēc pulksten vieniem, kad baznīcā bija beidzies dievkalpojums un

Parakstu audekls

latviešu skolā mācību stundas. Tad daži no mums devās pie Kažas un zinājam, ka mūs tur uzņems. Pirms vieniem Kaža devās savā kārtējā pastaigā gar jūru. Ja kādreiz ieradāties par agru, varēja ilgi klauvēt, iekšā netikām. Atmiņā daudz kas saglabājies par notikumiem un neskaitāmiem interesantiem cilvēkiem, kuŗus tur gadu gaitā satikām. Kažas nelielais vienas guļamistabas dzīvoklis bija otrā stāvā un, jau pa kāpnēm augšā ejot, varēja sajust eļļas krāsu smaržu. Durvis pavērās uz molbertu un topošo gleznu. Vienā istabas malā bija lāva, uz kuŗas apsēties, visapkārt krēsli, sienas noklātas ar gleznām. Pie loga galdiņš, zīmuļi un krāsas. Pie vienas sienas bija piestiprināts liels balts audekls, no vienas malas līdz otrai un no augšas līdz apakšai noklāts ar Kažas ciemiņu parakstiem. Minēšu tikai dažus – rakstnieku Anšlava Eglīša, Aīdas Niedras, Elvīras Kociņas, Jāņa Veseļa, Veltas Tomas, Benitas

Veisbergas, Zuzannas Munces; gleznotāju – Veronikas Janelsiņas, Jāņa Gorsvāna, Eņa, Gvīdo Augusta, Raimonda Staprāna, Jūlija Matisona, Gunāra Barena, Imanta Tilgasa, Sigismunda Vidberga, Volža Dārznieka; teātrinieku – Māra Ubāna, Ilzes Tauriņas, Anša Tipāna. Ar laiku gandrīz pietrūka vietas, kur viesiem parakstīt savu vārdu, bet beigās tomēr katrs ciemiņš to atrada. Manā laikā pie Kažas varēja satikt Anšlavu Eglīti, dzejnieku Olafu Stumbri, gleznotāju Jāni Gorsvānu ar dzīvesbiedri, keramiķi Annu, viņu meitu un Kažas krustmeitu Ingu, fotogrāfi Helenu Hofmani, Rūdolfu Hofmani, organizācijas *RAND* pētnieci Lilitu Dzirkali, gleznotāju Voldi Dārznieku, koŗa diriģenti, tagadējo mācītāju Dairu Cilni, dakteri Juri Cilni, literātu Ilmāru Bastjāni un viņa dzīvesbiedri Ēriku, filmu režisoru Vili Lapenieku, draugus Ilgvaru un Zaigu Dižgalvjus ar meitām, Airu un Leo Veisu, bijušos leģionārus Leonu Ondrupu un Fredi Launagu, Ingūnu Galviņu, Andri un Nonitu Priedīšus. Viņi visi bija t. s. vietējie dzejnieki, rakstnieki, literāti, kritiķi, gleznotāji, fotogrāfi, keramiķi, mūziķi, ārsti, zinātnieki, arhitekti, arī viņu mazie bērni tur vienmēr ar mīlestību tika uzņemti un nekavējoties nodarbināti – viņiem iedeva otas, krāsas un grāmatas. Tad varēja strīdēties, spriest par visu ko – dzeju, prōzu, mākslu, arhitekturu, trimdas politiku, Latviju. Dažreiz kodīgas asprātības lidot lidoja pāri istabai, netrūka novērojumu un asu spriedumu par trimdas sabiedrību.

No kr.: Imants Tilgass, Lelde Gilmane,
Voldemārs Dārznieks, Anna Gorsvāne,
Jānis Gorsvāns, Lilita Dzirkale

Jānis Gorsvāns 1976. gadā rakstīja: „Kaža kādreiz ir bijis karavīrs, caurmērā viduvējs citu pavēļu izpildītājs, Krievijas putekļu un dubļu sarijies. Toreiz neprasīdams, tikai darīdams. Kaŗa gaitu ievainojums sen jau sadzījis, palikušas tikai rūgtenas atmiņas. Bet tagad viņš prasa. Sākumā vientiesīgiem vārdiem, pieklājīgiem vārdiem, laba mājastēva vārdiem. Drusku vēlāk iekarsdams, pazobodams, pamuldēdams un beigās būdams patiess. Daudzi vēlētos tādi būt. Varbūt tāpēc pie sienas karājās loga aizvalks, apšvīkāts vārdiem un datumiem – Vidbergs bija te, Veselis bija te, Anšlavs bija te, Aīda bija te, Elvīra bija te, Andrievs un Olafs, un Maija un Dumpītis, kas varonīgs un drusku apskurbis grieza savā pirkstā, lai varētu parakstīties ar paša asinīm.”

Vēl no Gorsvānu Jāņa atmiņām par Kaŗas humora sajūtu: „Reiz vietējā organizācija vāca līdzekļus labdarīgam mērķim. Paklīda baumas, ka Kaŗa bijis atsaucīgs, ziedojis vienu savu gleznu 200 dālderu vērtībā. Pēc laika organizācijas amatpersona zvanījis – visi pārējie tautieši un gleznotāji piedevām esot ziedojuši vēl. Vai Kaŗa arī nevarētu? «Protams,» Kaŗa priecīgs atsaucies, «esmu ar mieru paaugstināt savas gleznas cenu uz 300 dālderiem.»”

Pats viesmīlīgais namatēvs bija viens no vērtīgākajiem un asprātīgākajiem, dažreiz viņš daudz nerunāja, uzmanīgi klausījās, tad savā spēcīgajā latgalieša balsī un tonī izteica ko tādu, kas mums lika smieties līdz asarām. Pie Kaŗas varēja satikt arī rakstniekus un māksliniekus no citām vietām Amerikā un arī no Latvijas pirms un pēc atmodas laikiem. Tur viesojušies rakstniece Māra Zālīte, Kaŗas draugs mākslinieks Uldis Zemzaris, dzejnieks Imants Auziņš, mūziķis Andrejs Jansons, fotogrāfs Jānis Kreicbergs, fotogrāfs Ansis Starks, mākslas vēsturniece

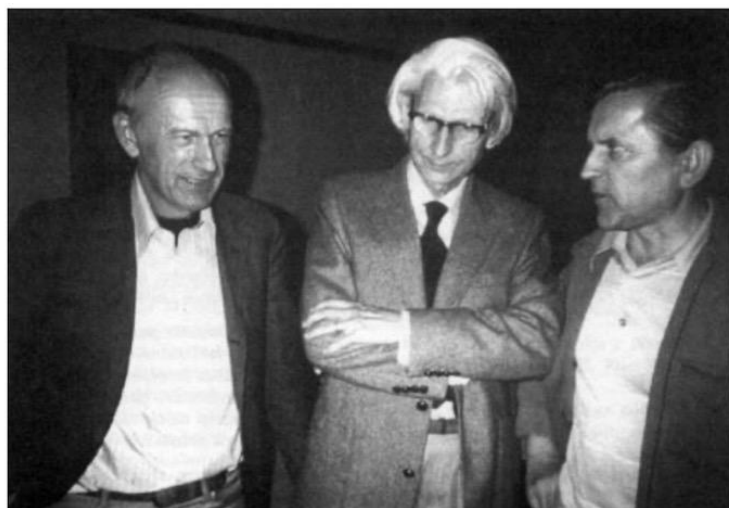

Foto: Rolfs Ekmanis
No kr.: Kazimirs Laurs, Anšlavs Eglītis,
Jānis Gorsvāns 1983. gadā

Andra Silapētere un citi. No citām vietām Amerikā: Vija Celmiņa, Rolfs Ekmanis, Ojārs Celle, Gundars Ķeniņš Kings, Maija Šlesere, Valters Nollendorfs, Aina Vāvere, Sarma Muižniece.

Visus latviešu kultūras darbiniekus, kuŗi kādreiz atnāca pie Kaŗa patērzēt, nav iespējams minēt. Olafs Stumbrs tur kādreiz nolasiŗa savu jaunāko dzejoli. Jānis Gorsvāns nemitīgi sprieda par mākslu un literāturu. Kaŗa kopā ar Anŗlavu Eglīti bieŗi noskatījās jaunākās filmas, pirms tās tika rādītas plaŗākai publikai. Anŗlavs Eglītis bija laikraksta „Laiks” pārstāvis un uz filmu izrādēm varēja ņemt līdzi draugu. Lieldienās notika olu krāsošana bērniem un arī pieauguŗajiem. Un saspiesti kādreiz bijām, kā siļķes kārbiņā! Daŗreiz sēdēŗām gandrīz cits citam klēpī, uz grīdas, pret sienām atspieduŗies. Tika pamatīgi pīpēts un arī dzerts, toreiz jau nezināŗām, cik tas kaitīgi paŗiem un bērniem.

Vietējie viesi vienmēr kaut ko atnesa līdzi – rupjmaizi, cepumus, dzeŗamo. Pats galvenais, ka visi jutās labi.

Atgriezuŗies savās mājās, jutām, ka esam ieguvuŗi ko vērtīgu, kļuŗuŗi bagātāki. Bija daudz kas pārdomāŗams, lai turpinātu sarunas nākamajā svētdienā. Vairākums no tiem, kuŗi tur pavadiŗa gandrīz katru svētdienu, sen jau ir veļu valstībā. Kaŗa nereti sūdzēŗās, ka visi esot viņu pametuŗi. Daŗi viņa tuvākie draugi nomira krietni jaunāki. Kaŗa bija ļoti gādīgs un uzticams draugs tiem, kuŗiem bija kļuŗis par grūtu paŗiem sev sagādāt pārtiku un tikt uz sarīkojumiem. Viņŗ tos apgādāŗa un izvadāŗa. Viņŗ gādāŗa par Zuzannu Munci un Veroniku Janelsiņu līdzi abu mūŗa beigām.

Māksliniece Vija Celmiņa vēl raŗeni darbojas, un kad paziņoju viņai par Kaŗas aizieŗanu, viņa atrakstīŗa:

„Es Kaŗu iepazinu, kad ierados Losandŗelosā studēt UCLA. Bieŗi apmeklēŗu viņa mazo dzīvokli 1963. un 1964. gadā, kur satiku arī citus māksliniekus, dzejniekus un rakstniekus, no kuŗiem Anŗlavs Eglītis bija vispazīstamākais. Kaŗam vienmēr bija kaut kas ko dzert un uzkost... viņa dzīvojamās istabas sienas bija apklātas ar viņa eļļas gleznām... tikai kādi astoņi cilvēki varēŗām apsēsties apkārt mazam galdiņam... es tur nevienu nepazinu un nevaru vairs atcerēties, kas mani ar Kaŗu iepazīstināŗa, bet man tā bija kā mazā Latvijā Losandŗelosā. Es biju ievākusies tukŗa veikala telpā Venisē, un man nebija iespēŗas tur nomazgāties, bija tikai izlietne. Kaŗa iedeva man sava dzīvokļa atslēgu, un es tad varēŗu duŗā nomazgāties, kamēr viņŗ pa dienu strādāŗa, apkopjot dāŗzus. Viņŗ bija dāns, inteligents, bet vientuļnieka rakstura cilvēks... daudzi stāsti... man ir skumji dzirdēt par viņa nāvi... un paliek labas atmiņas.”

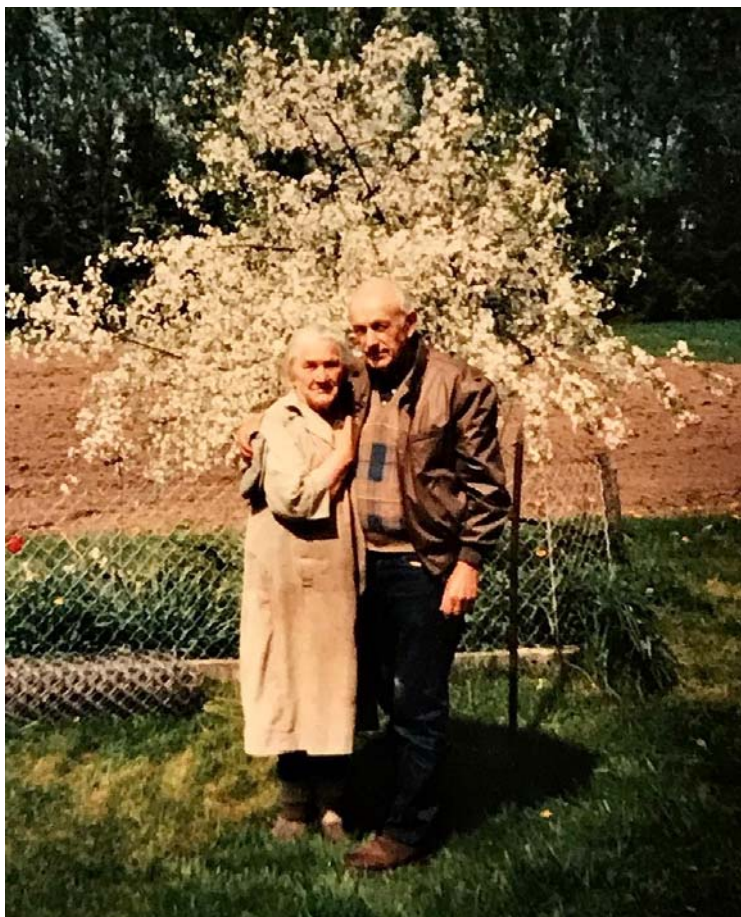
Anŗlavs Eglītis par Kazimira Laura dzīvesveidu un gleznām teicis: „Lai maizes darbu nevajadzētu strādāt

vairāk kā trīs vai pat divas dienas nedēļā un pārpalikuŗo laiku varētu ziedot glezniecībai, Laurs apzināti noraida visu to, ko mēdŗ apzīmēt par dzīves ērtībām, apmierinādamies ar visminimālāko. Toties atlicinātās dienas viņŗ pavada pie skraŗas, otām rokās no rīta līdzi vakaram. Šīs darba apsēstības un askētiskās dzīves dēļ paziņas dēvē Lauri par latvieŗu Van Gogu. ... Laurs glezno, veidodams masīvas, vienkāŗšotas formas, kas reizēm primitīvizētas tiktāl, ka jau saskaras ar abstrakcijām.”

Daudzi Kazimira Laura darbi jau pirms vairākiem gadiem atgriezuŗies Latvijā, tie ir Latgales kultūrvēstures mūŗeŗa krājumā. Arī tīmeklī un *Facebook* par viņu daudz kas uzzināms, viņa vietne tīmeklī:

www.kazimirslaurs.com

Laikrakstā „Laiks” bijuŗi apcerēŗumi par Kazimira Laura gleznām. Mākslinieks turpināŗa darbu līdzi mūŗa beigām. 94 gadu vecumā, kad gleznot uz lieliem audekliem kļuva par grūtu, krustmeitas Ingas ģimene viņam uzdāvināŗa *Ipad*, un viņŗ ar lielu sajūsmu un dedzību sāka nodarboties ar planŗetzīmēŗumiem. Ar Ingas palīdzību Kazimirs Laurs 2018. gada rudenī izdeva skaistu grāmatu ar ŗiem zīmēŗumiem, vairākos no tiem attēlots Teiŗu purvs. Tai pašā rudenī Latgales kultūrvēstures

Kazimirs Laurs kopā ar vecmāmiņu Anastasiju Dūdu vienā no pirmajām reizēm, kad viesojās Latvijā

mūzejs rīkoja viņa jaundarbu izstādi. Uz izstādes atklāšanu viņš kopā ar Ingu brauca caur Parīzi, kur pie Sēnas upes cītīgi zīmēja. Tas, ka Kazimirs Laurs 94 gadu vecumā veikli apguva jaunu veidu, kā sevi izteikt mākslā, lietojot mūsdienu tehnoloģiju, nebija pārsteigums tiem, kas viņu pazina. Gaišu prātu un vingru ķermeni viņš saglabāja līdz pēdējai dienai. Apkopjot savas mājas lielo dārzu, viņš kāpa kokos, lai apgrieztu zarus un līdz pēdējai dienai darīja visu nepieciešamo, lai dārzs būtu skaists. Viņš ik dienas sevi trenēja. Daži no viņa vingrinājumiem nebūtu pa spēkam pat daudz jaunākiem cilvēkiem. Nebija arī pārsteigums, ka viņš pirms nepilna gada atjaunoja savu braukšanas atļauju.

Mana meita Marika ar Kažu iepazinās, kad viņai bija pieci gadi. Mēs kopā Kazimiru apciemojām drīz pēc viņa atgriešanās no Latvijas. Viņš parakstīja mums savus zīmējumus un grāmatu. It kā sajuzdama, ka varbūt mēs tiekamies pēdējo reizi mūžā, es vēlreiz nofotografēju viņa darbnīcu, parakstu audeklu, viņu pašu. Bija ļoti skumji atvadīties. Atcerēšos Kažu ar gaišumu sirdī, līdz atstāšu šo pasauli, viņa mājokli un tās neskaitamās jaukās stundas un dienas, kas pie viņa pavadītas.

Manuprāt, mazā mākslas saliņa, kas bija viņa mājoklis, paliks atmiņā ikvienam, kas kaut reizi Kažu tur apciemoja. Kazimira Laura pelni atgriezīsies Latvijā, tur, kur viņš piedzima un iemīlēja dabu, dzīvniekus un visu to skaisto un krāšņo, kas viņu tur sagaidīja un kas paliks arī pēc viņa un pēc mums visiem. Viņš to ir iemūžinājis savās gleznās, zīmējumos un grāmatā, ko mums dāvināja savas dzīves vakarā. Māksla ir mūžīga! Viņš vairs nedzīvo sevī, bet draugos.

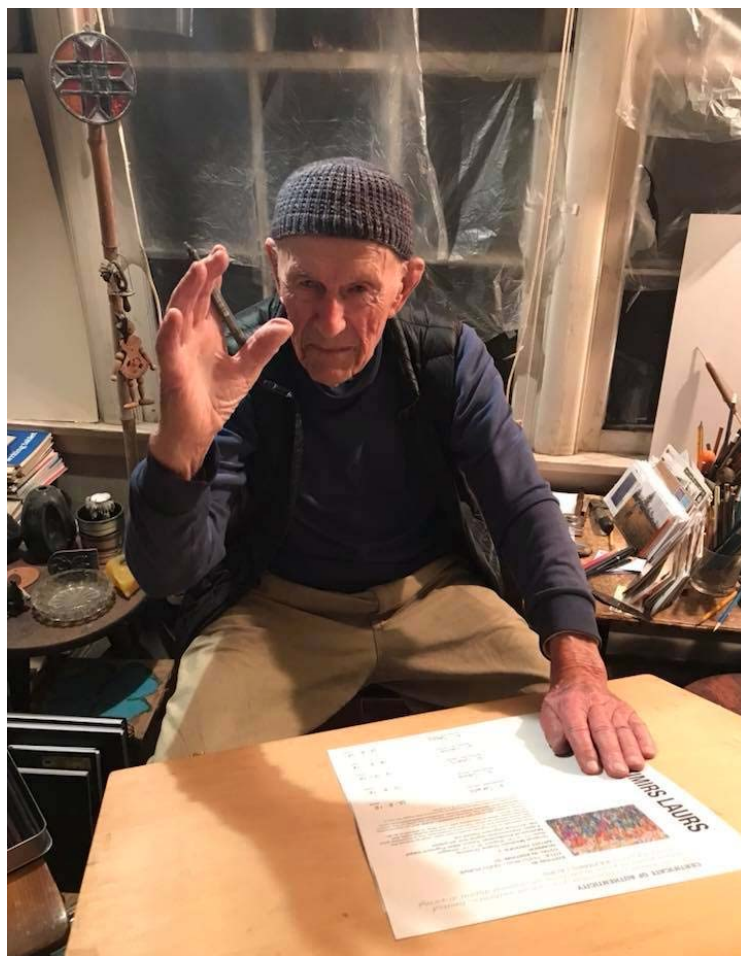
Lelde (Patvaldniece) Gilmane
Portlandē, Oregonā

Kazimirs Laurs un krustmeita Inga Gorsvāne
Ziemsvētku tirdziņā latviešu namā 2018. gadā

No kr.: Kazimirs Laurs un Edvīns Rūsis
Ziemsvētku tirdziņā latviešu namā 2018. gadā

Citiem veltīta pašai dziedzīga dzīve

DK LB biedri Juris Auseklis Lapiņš un Velta Lapiņa savā testamentā biedrībai atstāja novēlējumu.

Juris Lapiņš dzimis Rīgā 1926. gadā. Viņš iestājās Rīgas komercskolā, ko beidza 1943. gadā. Viņam bija tikai 17 gadu, kad tāpat kā daudziem citiem latviešu puisiem bija jāsāk karot Latviešu leģiona 15. divīzijā. Pomerānijā 1945. gadā Juri Lapiņu ievainoja abās kājās un aizveda uz Čehoslovākiju, kur operēja. Pēc atgriešanās pie savas divīzijas 1945. gada 2. maijā viņš nokļuva amerikāņu gūstā un pēc atbrīvošanas no gūsta pārvietoto personu nometnē Valka pie Nirnbergas, kur pavadīja četrus gadus. 1949. gada augustā Juris Lapiņš ieceļoja ASV, vispirms Ņujorkā, no turienes ar vilcienu brauca uz Riversaidu Kalifornijā, kur viņa pirmais darbs bija apelsīnu plūksana. Vakaros viņš mācījās angļu valodu Riversaidas vidusskolas vakara kursos, iestājās Riversaidas kolledžā un, to pabeidzis, Kalifornijas universitātē Riversaidā, kur 1962. gadā ieguva bakalaura gradu ģeoloģijā. Juris Lapiņš dabūja darbu Planētas un Visuma pētījumu nodaļā Kalifornijas universitātē Losandželosā un strādāja tur līdz aiziešanai pensijā.

Velta Nelsone dzimusi 1923. gadā Rīgā, mācījās Rīgas pilsētas 1. ģimnazijā un vēlējās iestāties universitātē, bet visas cerības izpostīja kaŗš. 1944. gada rudenī viņa atstāja Latviju un nokļuva pārvietoto personu nometnē Hanavā (Hanau). Viņa iestājās Gētes universitātes medicīnas skolā Frankfurtē un pēc diviem gadiem sāka strādāt par zobārsta asistenti Starptautiskās bēgļu organizācijas (IRO) pārvietoto personu slimnīcā Heilbronnā un vēlāk par žēlsirdīgo māsu pārvietoto personu nometnē Vildflekenā (Wildflecken).

Velta Nelsone ieceļoja ASV 1951. gada janvārī, no Ņuorleānas ar vilcienu aizbrauca uz Sanfrancisko un dabūja žēlsirdīgās māsas palīdzes darbu tuberkulozes sanatorijā Veimārā, Ziemeļkalifornijā, un trīs mēnešus vēlāk sāka strādāt slimnīcas laboratorijā. Pēc diviem gadiem viņa ieguva medicīnas laboratorijas tehnoloģes licenci.

Velta Nelsone un Juris Lapiņš iepazinās 1952. gadā Sanfrancisko un 1953. gadā salaulājās Reno, Nevadā.

Lapiņi 1971. gadā iegādājās zemi Leiktaho (Lake Tahoe) pie ezera un uzcēla māju, kur pavadīja vasaras, bet 1985. gadā no Riversaidas pārcēlās uz Leiktaho.

Juris Lapiņš, augstu novērtēdams Kalifornijas universitātē Riversaidā iegūto izglītību, atbalstīja Ģeoloģijas fakultātes studentus un ziedoja līdzekļus Kalifornijas universitātei Losandželosā pētniecības darbam.

Juris un Velta Lapiņi mīlēja Leiktaho, tur viņiem bija daudz draugu, viņi kopa dārzu, braukāja pa ezeru, pastaigājās ar saviem vācu aitu suņiem Borisu un Annu.

Juris un Velta Lapiņi, viņu sunīši Boriss un Anna visi kopā apbedīti Leiktaho 2017. gada 16. septembrī.

(No Juŗa un Veltas Lapiņu dzīvesstāsta, ko angļu valodā uzrakstījis krustdēls Arnis Lūsis)

Kārlis Kalējs atceras: „Lapiņu Džordžu (īstajā vārdā Ausekli) pazinu ļoti labi: no pirmās dienas Riversaidā dzīvojām vienā barakā, tāpat arī Lindsejā (Lindsay). Vēlāk mēs trijātā – Roberts Seisums, Juris Lapiņš un es – kopā īrējām dzīvokli. Juris Lapiņš bija viens no dziedoņiem pirmajā Dienvidkalifornijas dziedātāju vienībā – Jāņa Kalnieša vīru dubultkvartetā Lindsejā 1949./50. gadā.”

Apveicam no sirds!

**Daudz laimes Mirdzai Lasmanei
99 gadu dzimūdienā 2019. gada 25. decembrī
vēlēja (no kr.): Liene Linde, Artūrs Veiss
un Aira Veisa;
jubilejas kriņģeli izcepa Mārīte Rosentāla**

BRĪNUMS

es esmu sev

*

katra mana

ķermeņa šūna

p u l s ē

un

uz priekšu dzen

MANA BALSS

es esmu

dzīva

... elpa

dveš

p a t i e s ī b u

ka Pasaule

zem šī debesjuma

mani nes

kā brīnums es sev

lai kas es esmu

cilvēks

suns

v a i

meža zvērs

kam sirds

ar citu spēku

d u n

vai gulbis balts

kam gadsimtos

ir spārnos mīlas raksts

tik balts tik balts

*

es esmu Dieva rādīts

BRĪNUMS

es dzirdu...

tas viņa vārds

tā viņa balss

ru

Aktieři nepadodas

Žurnālā *Fast Company* ievietots Stīvena Melendes (Steven Melendez) raksts „Koronvīrusa krīze”, kurā viņš pastāsta, ka *Theatre Unleashed* aktieři 13. martā bija paredzēti Brendijas Džūnas (Brandie June) lugas *Psyche Today* mēģinājums, taču koronavīrusa dēļ tas nebija iespējams. Mākslinieciskā vadītāja Dženna Kraftsa (Jenn Crafts) atrada izeju – mēģinājums notika, lietojot jauno tehnoloģiju – videokonferenču programmatūru *Zoom*. Mēģinājumu noklausījās arī lugas autore un grupa interesentu. Viena no lugas aktrīsēm ir Jūlija Plostniece.

Aktieři turpina savu darbu par spīti visam. Pat dzīvojot izolācijā, ikviens vēlas baudīt mākslu, un aktieři atrod iespēju, kā citus izklaidēt.

Jūlija Plostniece – otrā rindā otrā no labās puses

Astrīdas Prestonas gleznu izstāde

No 19. līdz 29. martam *Castelli Gallery* (5428 Washington Blvd, Los Angeles, CA 90016; tālr.: 310-204-6830) bija paredzēta četru mākslinieču – Astrīdas Prestonas, Margaretas-Annas Smitas (Margaret-Anne Smith), Lorijas Kecas Jahajas (Laurie Katz Yehia) un Līsas Sīgeles (Lisa Siegel) darbu izstāde *Antidote to Noise*.

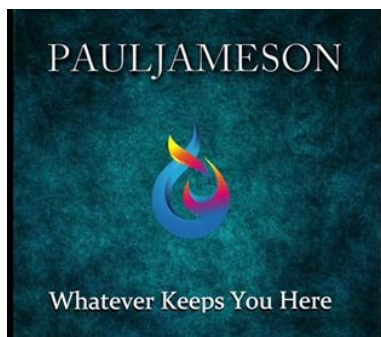
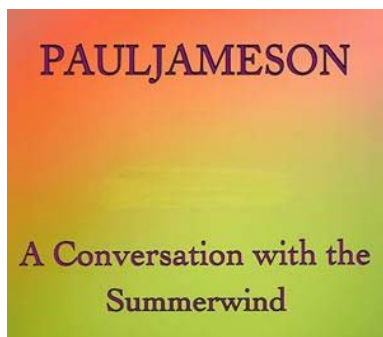
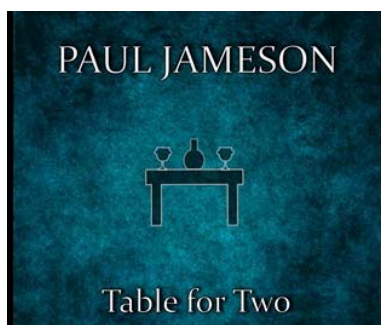
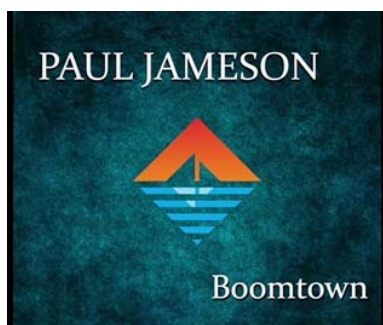
Diemžēl koronavīrusa dēļ 21. martā nenotika izstādes oficiāla atklāšana un tikšanās ar māksliniecēm.

Izstādi var apskatīt tīmeklī un noklausīties interviju ar izstādes iekārtotāju Pīteru Franku (Peter Frank):

<https://youtu.be/r5XivzfRRdQ>

Paula Džeimsona dziesmas uzlabo garastāvokli!

YouTube: <https://tinyurl.com/v73ntz2b>

Spotify: <https://tinyurl.com/v9pf5fm2>

Sveicieni no Dunikas Tīrspurva!

Un piepeši celiņš bija bloķēts! Viens vīrs apmēram nedaudz ilgāk par divdesmit minūtēm novāca baļķus, iekrāva savā smagā automašīnā, sasprādzēja kravu un aizbrauca!

Pārmaiņas pēc aizbraucām uz Dunikas purvu dienvidos no Liepājas pie Lietuvas robežas. Plašajā purvā bijām vieni, līdz atnāca tīrītāji, iztukšoja atkritumu tvertnes, slaucīja un uzposa.

Diemžēl vēl bija ziema, agrs pavasaris, virši vēl neziedēja, bet saulīte spīdēja visu dienu!

Aizbraucām arī uz Dunikas purva dienvidu galu, kur ir Luknes lielā skābaržu audze, ļoti veci koki. Īsti milži! Labi tos apskatīt ziemā, kad nav lapu, lai redzētu to lielumu, diženumu!

Šaurā laipu taka aizveda uz purvu. Pamazām zeme zem laipas kļūva arvien slapjāka, līdz nonācām purvā.

Takas malā augs baltās vizbulītes – vesela pļaviņa!

Pa taku var aizstaigāt līdz ziemeļu galam – apmēram 5-6 kilometri. Mēs, protams, griezāties atpakaļ un braucām mājās. Esam „uzlādējušies” ilgākam laikam!

Latvijas radio 28. martā ziņoja, ka koronvīrusa laikā neprognozējamu iemeslu dēļ slēdz daudzas vietas Latvijā, arī Dunikas purvu.

Ināra Reine

Īsumā par Duniku

Dunika ir dabas liegums Rucavas novada Dunikas pagasta austrumu daļā; tā teritorijas lielāko daļu aizņem Dunikas purvs jeb Tīrspurvs. Liegums izveidots 1977. gadā, un viens no tā izveides mērķiem bija parastā skabārža aizsardzība. Dunikas purvā ir akači jeb lāmas, ezeriņi aug mazas, neparasta izskata priedītes, kas patiesībā ir vairākus simtus gadu vecas, migrācijas laikā apmetas putni, mazuļu audzināšanai šo vietu izvēlas arī vilki. Pāri Tīrspurvam izbūvēta turpat sešu kilometru gaŗa purva laipa tūristiem. Tā ir viena no gaŗākajām purva laipu takām Eiropā. Taka nav apļveida, tādēļ vai nu jānodrošina transports otrā galā vai jāmēro ceļš atpakaļ cauri purvam. Purvā ierīkota piknika vieta ar soliņiem un ugunskura vietu.

Imanta Ziedoņa 2002. gadā izdotajā grāmatā „No patikšanas uz patikšanu” ir rindas: „Skaists gājiens pa vakara saulē mirdzošajām laipām Dunikas purvā starp japāniska dizaina kroplām priedītēm līdz purva saliņām. Kamēr „Latvijas meža” cilvēki, mani vedēji, aizgāja tālāk, paliku pusceļā, atgūlos vakara saulē uz siltajiem dēļiem un klausījos purva klusumā.”

Purva takas galā sākas Luknas skābaržu audze, vienīgā un lielākā parastā skābaržu tīraudze Latvijā, tās platība – 11 hektaru. Šī skābaržu audze ir 132 gadu veca un sasniegusi 25 metru augstumu.

Mājas tagad ir Latvijā!

DK LB biedre Ināra Reine dzīvoja Losandželosā līdz 1960. gadam, kad viņas dzīvesbiedra Gunāra Reiņa darbavieta *Standard Oil* pārcēlās uz Sanfrancisko. Ināra Reine studijas sāka Kalifornijas universitātē Losandželosā un turpināja Kalifornijas universitātē Berklejā. Viņa universitāti beidza 1962. gadā, iegūstot bakalaura gradu inženierzinībās, un Reiņi nopirka māju Lafajetē (Lafayette), Kalifornijā. Ģimenē jau bija divas meitas – Austrā un Sigrīda. Gunārs Reinis 1965. gadā sāka strādāt *Bechtel Corp.* un, lai gan dzīvesvieta bija Kalifornijā, darba dēļ bija jādzīvo Eiropā, Tuvajos Austrumos, Austrālijā, Indijā. Gunārs Reinis 2013. gadā jau bija pensijā, un Reiņi pārcēlās uz Nevadu. Kopš 1991. gada viņi sešus mēnešus dzīvo ASV, sešus – Latvijā, un pavasarī mēdz braukt uz ASV apciemot radus un draugus. Viņu mājas tagad ir Latvijā. Reiņiem 12. martā bija biļetes uz ASV, bet laikus paspēja ceļojumu atcelt. Drošāk pie Baltijas jūras Liepājā! Kalifornijā dzīvo divas Ināras Reines māsas – Zenta Cīrule un Klitija Kalēja un brālis Mārtiņš Pilmanis.

**Pie Kalējiem Losandželosā 2019. gada 1. aprīlī;
no kr.: Ināra Reine, Kārlis Kalējs, Gunārs Reinis**

Liepājas jūmala ar izskalošām jūraszālēm un vētras laikā no kāpām noskaloto zāli

Dzīve ir novuss!

No kr.: Valdis Ķeris, Inguna Galviņa, Ivars Mičulis,
Jānis Daugavietis

Pie reģistrācijas galda (no kreisās) Uldis Eglīte
un Jānis Daugavietis

Guntim Lindem uzvara *Brea 8 K Classic* šosejas skrējienā

Guntis Linde 23. februārī piedalījās 29. gadskārtējā *Brea 8 K Classic* šosejas skrējienā.

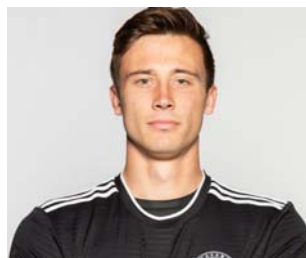
Guntim Lindem ir 91 gads, viņš bija sacīkšu vecākais dalībnieks un vīriešu 85-120 gadu vecumgrupā uzvarēja ar rezultātu 1:07:21. Viņam bija tikai viens konkurents, sešus gadus jaunāks, kas distanci beidza 48:40 minūtes pēc Gunša Lindes.

Guntis Linde ierindojās 1838. vietā abu dzimumu visu vecumgrupu 2460 dalībnieku kopvērtējumā un 936. vietā visu vecumgrupu 1125 vīriešu kopvērtējumā.

Skrējienā piedalījās arī Gunša Lindes meita Karolīne Linde. Viņa distanci noskrēja 52:03 minūtēs, sievietes 50-54 gadu vecumgrupā 135 sievietes konkurencē ieguva 40. vietu, ierindojoties 1123. vietā abu dzimumu visu vecumgrupu 2460 skrējēju kopvērtējumā un 436. vietā visu vecumgrupu 1335 sievietes kopvērtējumā.

Aleks Berkolds mainījis futbola vienību

Aleks Berkolds parakstījis līgumu ar Nevadas pavalsts Reno futbola klubu – *Reno 1868 FC*. Februārī viņš pārcēlās uz jauno mājvietu un 2020. gada sezonu sāka 6. martā.

Pirmās *Reno 1968 FC* sacensības, kurās Aleks Berkolds piedalījās, bija ar *Seattle Sounders 2 (Tacoma Defiance)* – viņa agrāko vienību! Varbūt kādreiz Aleks pastāstīs, kāda bija sajūta, spēlējot ar bijušajiem vienības biedriem, kuri droši vien bija arī draugi, bet piepeši kļuva par pretiniekiem...

Losandželosas latviešu namā 8. un 9. februārī notika kārtējais novusa turnīrs. Attēlos redzams, ka bija daudz dalībnieku, viņi ļoti pacienāti. Diemžēl nav zināms, kas šajā turnīrā uzvarēja, līdz šim nav izdevies to noskaidrot. Varbūt tas arī nav svarīgi, jo galvenais nav pirmā, otrā vai trešā vieta. Uzvarēja visi, kas piedalījās!

Patīk joga un gribat iemācīties ko jaunu? Var ar Zoom!

Zvaniet Jurim Zinbergam, tālr.: 949-415-0955

Latvijas valsts prezidenta aicinājums skolēniem

Visiem pasaules valstu vadītājiem pašlaik darāmā netrūkst, plānojot, kā apturēt Covid-19 vīrusa izplatīšanos un palīdzēt saviem pilsoņiem šajā ārkārtas situācijā. Tāpēc bija ļoti patīkami pārsteigta un priecīga, ka Latvijas valsts prezidents Egils Levits atvēlēja laiku, lai uzrunātu skolēnus un paslavētu viņu centienus čakli turpināt darbu tālmācības ceļā. Šad un tad, kad arī mūsu mājās bērņus māca ilgas pēc skolas un draugiem un bija nepieciešams uzmundrinājums tikt galā ar mājas darbiem, es ļāvu viņiem noskatīties prezidenta uzrunu un atgādināju, ka tas, ko viņi dara, ir ļoti svarīgs un atbildīgs darbs un to novērtē visi, tostarp Latvijas prezidents. Prezidents savā uzrunā ne tikai uzmundrināja skolēnus, bet arī deva viņiem jaunu uzdevumu – uzzīmēt vai uzrakstīt Lieldienu apsveikumu kādam, kas šajos svētkos ir vientuļš.

Mēs atsaucāmieš šim aicinājumam un ķērāmieš pie darba.

Mani bērņi Ieva, Mikus un Anna zīmēja, grieza un līmēja pašdarinātus apsveikumus. No pastaigām mūsu apkārtnē labi zinājām mājas, kur dzīvo vecāka gadagājuma cilvēki, kuŗi nevarēs Lieldienās uzņemt viesus, nedz arī ciemos doties paši. Es arī lūdzu mūsu diakoni Gunu Reinu atsūtīt mums vietējo latviešu adreses, kuŗi šajos svētkos būs vieni un kuŗus mēs varētu iepriecināt ar apsveikumu. Centāmieš iedomāties, kāds apsveikums katram derētu vislabāk. Atceroties Lisas Edmondsones mīlestību pret dzīvniekiem un stāstus par zaķiem, ko viņa bija sagatavojusi latviešu skolas audzēkņiem, viņai tapa apsveikums ar Lieldienu zaķīti. Bērņi vēl sagatavoja apsveikumu, kur uz katras pavasara puķes zied-

Anna, Ieva un Mikus Arnoldi gatavo apsveikumus

lapiņas uzrakstīja, kas cilvēkam ir svarīgs un sagādā prieku. Kādam tapa apsveikums ar uzrakstu „Ticība, cerība, mīlestība”. Darot šo mazo darbiņu, sapratām, kas tas sagādā prieku arī mums. Ceram, ka spējām iepriecināt saņēmējus un atgādināt viņiem, ka viņus atceramies.

Inese Sviķkalne

Latvijas valsts prezidenta aicinājumam atsaucās arī Zeltiņu-Kalniņu ģimene

Losandželosas latviešu skolas skolotāji un skolēni turpina mācības

Pirms Lieldienām sākām skaļās lasīšanas programmu. 7. klases skolēni Eduards Kalniņš, Ieva Arnolda, Krišs un Māra Kīni un 3. klases skolēns Nikols Leikarts lasa Timo Parvelas grāmatu par somu pirmklasniekiem „Ella un draugi”. Skolēni izlasa pa vienam stāstam un filmē vai ieskaņo, lai var izsūtīt citiem skolēniem noklausīties.

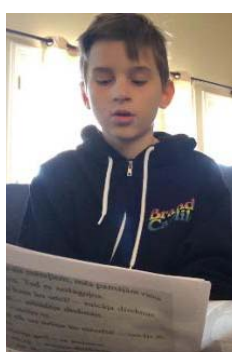
Dažus lasījuma iespējams noklausīties skolas Facebook lapā „LA Latviešu skola”.

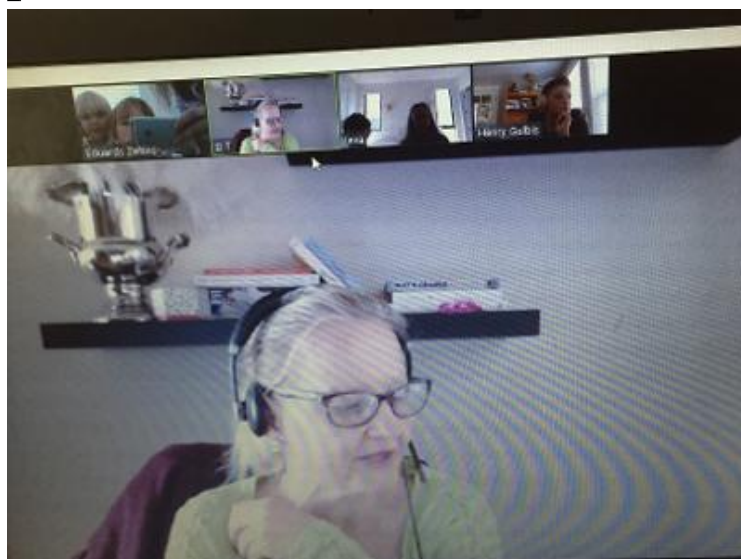
Ieva Arnolda

Eduards Kalniņš

Krišs Kīns

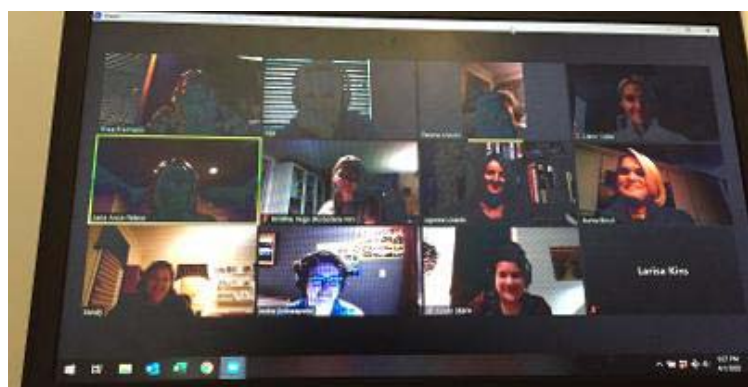
Dziesma Tetere aicināja bērnus dalīties savos
iespaidos par mācīšanos no mājām, kā arī
minēt mīklas

Skolotāja Ingrīda Dženningsa (Jennings) (augšējā
rindā no labās) māca Valodas klases skolēnus,
lietojot Zoom

Arnoldu ģimenes bērni pie ekrāna

Mācību pārziņe Aija Zeltiņa-Kalniņa piedalījās
Amerikas latviešu skolu pārziņu pārrunās, ko rīkoja
ALAs izglītības nodaļas vadītāja Elīsa Freimane

Citāts

Lai nosarkst tas, kuŗa bērns jau tagad vairs
neprot latviešu valodu, kuŗa mājā aizmirstas
paaudzū paaudzēm stāstītās pasakas, dziedātās
dziesmas. Taču zemestrīce nav aprijusi mūsu jūras
balto piekrasti ar dzelteniem dzintara graudiņiem.
Vēl ir tā zeme, no kuŗas mēs cēlušies, un mēs
nezinām, kāds vējš mūs reiz nesīs atpakaļ.

Margarita Kovaļevska „Sentiments un mazliet
sniega” (Grāmatu Draugs, 1977), 16. lpp.

Latviešu piedzīvojumi Filipīnās

2016. gada 13. oktobrī divi Ozoliņi no Kalifornijas devās pasaulē laimi meklēt... nu varbūt ne gluži laimi meklēt, jo abi jau tāpat bija gana laimīgi, dzīvojot netālu no saviem trim krietnajiem dēliem un vēl gluži mazā mazdēla; strādājot darbu, kas abiem sagādāja gandarījumu, kā arī nodrošināja samērā labu un ērtu dzīvi. Un bez tam viņiem bija labi un tuvi draugi, kuŗu pulkā viņi jutās kā savējie. Ko gan vairāk varētu vēlēties?

Bet kāpēc tad Ozoliņi pameta šo labo un ierasto dzīvi, lai dotos tālajā un nezināmajā ceļā? Laikam cilvēkam ir tā, ka tad, kad ir labi, gribas, lai būtu vēl labāk, bet ne jau lai iegūtu lielākus materiālos labumus vai ērtības, bet gan veicinātu savu personisko izaugsmi un gūtu piepildījumu.

Kad 2015. gadā pienāca aicinājums doties uz Filipīnām, kur mani aicināja strādāt par mācībspēku un Jutu par konsultanti starptautiskā universitātē, kārdinājums bija liels, lai gan māca arī šaubas. Šaubas izteica arī draugi, kas bija izbrīnīti – kāpēc gan šajā dzīves posmā, kad tik daudz kas sasniegts un ir tik ērta un patīkama dzīve, vajadzētu to visu atstāt un doties uz tālu un nezināmu zemi, kur viss miglā tīts un kur viss jāsāk no jauna? Kāpēc gan vajadzētu atteikties no šīs labās dzīves, kas iegūta ilggadīgās pūlēs?

Mums diez cik pārlicinošas atbildes uz šiem labi domājošo draugu iebildumiem nebija, bet kaut kas, kāda iekšēja balss sacīja, ka tomēr jābrauc, jo izaugsme, sēžot mājās un baudot ērtības, laikam nebūs. Ar tādu noskaņu un apņēmību tad arī sākām gatavoties lielajām pārmaiņām – pārdevām māju, visu nokārtojām, un 13. oktobrī devāmies tālajā ceļā.

Jāatzīst, ka dzīve Filipīnās izvērtās daudz savādāk, nekā bijām iedomājušies, bet zināmā mērā arī daudz labāk, nekā bijām cerējuši. Savādāk klimata ziņā, jo pie karstuma Dienvidkalifornijā bijām pieraduši, bet pie gaisa mitruma gan ne. Filipīnās gaisa mitrums ir tik liels, ka mājās viss pelē: skapī drēbes, plauktos grāmatas, istabas sienas, utt. Viss nepārtraukti jātīra un jāmazgā. Un, protams, paši mirkstam sviedros. Vienīgais glābiņš – pavēsa duša, tomēr ilgstoši jau gan tas nepalīdz, jo pēc minūtem desmit atkal jau mirksti sviedros. Gaisa vēsinātāju mācībspēku mājās parasti nav. Mācību auditorijās un birojos gan tie ielikti. Tāpēc tur labprāt pavadam laiku arī vakaros un nedēļas nogalēs.

Mēs dzīvojam un strādājam Adventistu baznīcai piederošā starptautiskā universitātē, kuŗā mācās studenti un strādā mācībspēki no vairāk nekā 70 valstīm. Tas padara dzīvi un darbu šeit ļoti interesantu, bet reizēm arī rodas pārpratumi, jo šeit saskaņas tik daudzas kultūras un

Juta un Aivars Ozoliņi Filipīnās, Kavites provinces Silangas pilsētā pie mājas, kuŗā dzīvo

cilvēku paražas un pasaules uztvere.

Protams, visvairāk studentu ir no Dienvidaustrumāzijas. Ar lielu interesi pamazām sākām iepazīt dažādas kultūras. Nereti sadzīviskajās attiecībās var rasties liela neizpratne vai pat sarūginājums, ja nesaprot, ka citā kultūrā lietas un attiecības bieži kārto savādāk nekā esi pieradis to darīt. Piemēram, mūsu kaimiņi no Indonēzijas ir ļoti laipni, vienmēr izrāda par mums lielu interesi un vēlēšanos draudzēties. Tā nu mēs nolēmām viņus uzaicināt uz pusdienām, lai varētu labāk iepazīties. Viņi labprāt un ar prieku pieņēma uzaicinājumu. Sagatavojām gardu cieniastu un norunātajā laikā gaidījām ciemiņus. Bet tad ievērojām, ka pie kaimiņu mājas sabraukuši vairāki auto. Pienāca norunātais laiks, pagāja vēl pusstunda, un gāju skatīties, kur palikuši mūsu ciemiņi. Izrādījās, ka pie viņiem pašiem šajā laikā bija kādas svinības. Šis piedzīvojums mums deva vienu no pirmajiem ieskatiem Āzijas kultūrā – cilvēki nekad tieši neatbildēs ar „nē”. Atbildot ar „nē”, ir risks sabojāt savu labo reputāciju un godu citu acīs, tāpēc neviens nekad neteiks „nē”. „Nē” tiks pausts savādākā veidā, kas ne vienmēr ārzemniekiem ir viegli uztverams. Jāpiebilst, ka tieši tas pats atkārtojās vēl vienu reizi. Šeit šķiet, ka klaji atteikties no uzaicinājuma ir ļoti nepieklājīgi, un tāpēc labāk apsolīt, ka uzaicinājums ir pieņemts, bet tad vienkārši neierasties.

Jāteic, ka 2020. gads mums sākās ar lielu blīkšķi. Un ne tikai ar COVID-19 pandēmiju kā visur citur pasaulē, bet vēl pirms tās. Janvāra sākumā mēs bijām uzaicinājuši kādu kollēgu no Kalifornijas mūsu universitātē lasīt lekciju ciklu. Ar lielu prieku sagaidījām viņu Filipīnās, un studenti bija apmierināti, viņiem lekcijas patika. Pēc

Tāla ezers ar krātera salu

lekciju cikla beigām aizvedām viņu uz netālo kūrorta pilsētiņu skaista vulkāniskā Tāla ezera krastā. Tur paēdām pusdienas restorānā ar skaistu skatu uz ezeru. Ezera vidū ir sala ar krāteri, kurā ir mazs ezeriņš.

Mums pusdienojot un priecājoties par skaisto skatu, ievērojām, ka virs salas pēkšņi parādījies neliels dūmu mākonītis. Nodomājām, ka kāds tur varbūt sakūris ugunsgrāku. Uz šo salu dodas daudz tūristu. Arī mēs paši jau reiz tur bijām un nokāpām pa stāvo krātera malu līdz

iekšējām ezeram, kur vēl arvien jūtama neliela vulkāniskā darbība – vietām no zemes izplūst tvaiks, un ūdens atsevišķās vietās burbuļo.

Tomēr, kad šis „dūmu” mākonītis turpināja augt un pacelties arvien augstāk, sākām nojaust, ka tas ir kas daudz lielāks nekā tikai tūristu sakurts ugunsgrāks. Jautājām restorāna apkalpotājiem, bet viņi neko nezināja pateikt, jo nekad neko tādu nebija redzējuši. Drīz vien visiem kļuva skaidrs, ka tie nemaz nav dūmi, bet gan tvaiks, jo Tāla vulkāns bija pēkšņi pamodies no sava gadu desmitiem ilgā snaudiena. Kādu laiku vēl pakavējāmies, novērojot vulkāna pieaugošo izvirdumu, kad no krātera augstu debesīs jau pacēlās milzīgi tvaika un pelnu stabi. Beidzot nolēmām labāk doties mājās, jo nebijām pārliecināti, vai lielākas eksplozijas gadījumā esam drošībā, atrodoties tikai kādas sešas jūdzes no krātera.

Kamēr nonācām līdz mājām (apmēram vēl kādas sešas jūdzes tālāk), bija jau sācies pelnu lietus – no debesīm gāzās lietus lāses, pildītas ar melniem vulkāniskiem pelniem. Drīz vien zeme un visa veģētācija bija klāta ar

biezu pelnu kārtu.

Ja šis notikums nebūtu tik traģisks, tas zināmā mērā mums būtu interesants piedzīvojums.

Bet par nožēlošanu tas sagādāja lielu postu apkaimes iedzīvotājiem. Pirmkārt, bojā aizgāja daudzi cilvēki, kuņģi dzīvoja uz krātera salas. Tiem, kuņģiem izdevās izglābties, visa iedzīve un ienākumu avots tika iznīcināts. Pelni izpostīja ražu neskaitāmiem lauksaimniekiem pat lielā attālumā no vulkāna. Katrā ziņā Tāla vulkāna izvirdums bija mūsu Jaunā gada pārsteigums.

Bet ar to viss nebeidzās, jo priekšā vēl bija visu pasauli aptveņošā COVID-19 pandēmija.

Pirms tam mums universitātē bija vēl viens notikums, kas līdz pamatiem sapurināja mūsu sabiedrības drošības sajūtu. Mūsu universitātei ir ļoti skaista teritorija, norobežota no ārpasaules, šeit jūtamies kā pilnīgi citā pasaulē. Ārpusē viss ir diezgan netīrs, piemētāts ar atkritumiem, un ielas pārpildītas ar visdažādākajiem braucamrīkiem, bet, ienākot mūsu teritorijā, rodas sajūta, ka esi ieradies citā pasaulē. Viss ir tīrs, aug zaļa zālīte, kokospalmas, skaisti apstādījumi – gluži kā parkā. Visai teritorijai apkārt ir uzcelta kārtīga, no ķieģeļiem uzmūrēta sēta. Pie vārtiem ir bruņoti sargi. Vienmēr esam jutušies šeit drošībā. Bērnus laiž skraidīt pa teritoriju un rotaļāties pilnīgi savā vaļā, bez vecāku uzraudzības.

Tas viss tā bija līdz vienam rītam, kad pamodies nevarēju atrast savu kabatas tālruni, ko parasti uzlādēju blakus gultai uz naktsгалdiņa. Likās savādi, ka tālruna pie gultas nebija. Nodomāju, ka varbūt iepriekšējā vakarā aizmirsu to uzlādēt. Bet, kad nespēju to atrast arī citur, sāku bažīties. Kamēr meklēju tālruni, Juta izsaucās: „Bet kur ir mans planšetdators?” Savādi, kur tad mēs to būtu nolikuši? Kaut kas sāka likties aizdomīgs... un beidzot ieraudzījām – mājas durvis bija pusvirus. Izrādījās, ka mūs naktī bija apmeklējuši neaicināti „ciemiņi”. Jāpiebilst, ka mēs visu logus parasti turam vaļā mitruma

un karstuma dēļ, bet tā kā visiem logiem priekšā ir resnes, nekad par drošību nebijām baiļojušies. Turklāt katram logam priekšā ir smalks metalla siets, lai mājā neielidotu odi un citi kukaiņi. Izrādījās, ka zagļi bija izdūruši caurumu metalla sietā un, izbāžot tam cauri roku, aizsnieguši durvis un tās no iekšpuses atvēruši. Kamēr mēs gulējām ciešā miegā, zagļi „iztīrījuši” māju. Pazudušas bija visas mūsu elektroniskās iekārtas: divi kabatas tālruni, planšetdators un vēl dažas citas lietas. Jāatzīstas, tas mums bija diezgan negaidīts trieciens. Un ne tikai materiāli (zaudējām datortehniku apmēram 5000 dolaru vērtībā), bet vēl vairāk psiholoģiski – apzinoties, ka zagļi ienāca pat mūsu guļamistabā, kur bija mans tālrunis. Tas viss radīja savādu neaizsargātības un pārestības sajūtu. Bet bijām pateicīgi Dievam, ka esam sveiki, veseli un dzīvi. Iedomājāties, ka gadījumā, ja būtu pamodušies, laupītāji iespējams, būtu mēģinājuši mūs „apklusināt”.

Dzīve un darbs Filipīnās sagādāja mums daudzas iespējas apceļot šo pasaules stūri. Nereti man jādodas uz citām zemēm vai nu vadīt mācību kursus studentiem vai arī lasīt kādu lekciju ciklu. Turklāt mācībspēkiem piešķir atvaļinājumu citas kultūras iepazīšanai. Šo atvaļinājumu izmantojam katru gadu, lai iepazītos ar kādu citu zemi un tās paražām. Esam paspējuši pabūt šur un tur.

Mūsu pirmais brauciens bija uz Taizemi, kur pavadījām trīs nedēļas skaistajā valsts ziemeļu daļas pilsētā Čiangmajā. Iepazinām turienes kultūru, noskatījāties vairākus folkloras uzvedumus un, protams, tikāmies ar jaukajiem ziloņiem.

Mūsu vidējais dēls Aldis ir precējies ar taivānieti, kas dzīvo Amerikā, viņai daudzi radnieki dzīvo Taivānā, un dodoties apciemot viņas ģimeni, abi atbrauca arī pie mums uz Filipīnām, un uz Taivānu braucām kopā. Pērn oktobrī, pie mums ciemojās Kaspars ar ģimeni. Bija liels prieks atkal tikties, īpaši ar brīnišķīgajiem mazdēliem Ēriku un Valteru.

Esam bijuši arī Malaizijā, Indonēzijā, Jaunzēlandē, Austrālijā, Mjanmā, Hongkongā un Makao. Vairākkārt izvēlējamies ceļot ar īrētu motociklu, lai visu labāk varētu apskatīt un izbaudīt dabas skaistumu.

Interesanti bijuši mani braucieni uz Bangladešu, kur vairākas reizes esmu mācījis teoloģiju turienes mācītājiem. Šajos braucienos sapratu, ka visi mūsu iespaidi un priekšstati ir ļoti relatīvi. Atceros, ka Filipīnās man viss izskatījās ļoti drūms, ielas netīras un briesmīgi skaļas (visi braucēji nepārtraukti taurē), un satiksme ārkārtīgi chaotiska. Vārdu sakot, viens vienīgs nebeidzams chaoss. Bet, kad pēc trīs nedēļu ilga darba Bangladešā atgriezās Manilā, izejot no lidostas uz ielas, šķita savādi, ka te viss piepeši mainījies. Pēkšņi satiksme likās ļoti

labi organizēta, vide samērā tīra un sakopta, apkārt valdīja klusums.

Protams, Manilā nekas nebija mainījies. Taču tagad man bija ar ko salīdzināt, un tā kā Bangladešā gūtie iespaidi par nabadzību, netīrību, chaosu, troksni un pieblīvētām ielām bija sasnieguši vēl nepieredzētu līmeni, tad nebija nekāds brīnums, ka, atgriežoties Filipīnās, viss likās daudzkārt labāks.

Pagājušajā gadā bijām uzaicināti uz kāzām Indijā – divi mani studenti vēlējās, lai es piedalos viņu laulību ceremonijā. Tas bija ļoti interesants un jauks piedzīvojums, gan piedaloties kāzās, gan arī pēc tam apceļojot Indiju, kas ir ārkārtīgi daudzveidīga. Atklājām, ka Tadžmahals ir daudzkārt iespaidīgāks un skaistāks nekā fotografijās. Mūsu sirdis priecēja skaistā pilsēta Šimla Himalaju pakājē, kā arī pārsteidza senās kultūrpilsētas Agra un Džaiपुरa.

Jāpiebilst, ka šeit, Dienvidaustrumāzijā ceļojot, gadās gūt visai kuriōzus (reizēm bīstamus) iespaidus un piedzīvojumus. Piemēram, pasažieriem ir parasts braukt sabiedriskajos transporta līdzekļos ne tikai iekšpusē, bet arī ārpusē.

Sabiedriskais transports Dakā, Bangladešā

Visdīvainākais un, manuprāt, bīstamākais piedzīvojums bija, kad, izkāpis no lidmašīnas, ieraudzīju, ka tai sānos fizelāža bija „saremontēta” ar santechnikas līmlenti. Taču jāteic, ka Filipīnās privātās automašīnas vismaz no ārpusē izskatās ļoti uzturētas, un reti kad redzami nenomazgāti spēkrati. Par filipīniešu automehāniķiem man gan ir izveidojies negatīvs priekšstats, jo pagaidām vēl neesmu atradis nevienu, kas ļoti prastu savu arodu. Mums šeit ir savs auto, un esam abi jau diezgan pieraduši pie vietējās satiksmes. Jāpiebilst gan, ka, ja es mēģinātu braukt ASV tāpat kā Filipīnās, tad garantēta būtu avārija. Bet katrā vietā savi likumi un savi tikumi.

2020. gads mums iesākās visai raibi, un tas bija vēl pirms COVID-19. Patlaban mūsu teritorija ir slēgta, tāpat kā tas ir citur pasaulē. Katrai ģimenei ir viena caurlaide, ar kuŗu viens ģimenes loceklis drīkst reizi nedēļā iziet ārpusaulē, lai nopirktu pārtiku vai medikamentus. Bet atkal esam Dievam pateicīgi, ka mūsu apstākļi ir daudzkārt labāki nekā ārpus mūsu teritorijas.

Rikšas Dakā

Indonēzija

Mēs varam brīvi pastaigāties, kamēr ārpusē vairākums iedzīvotāju ir burtiski ieslēgti starp četrām sienām, savos mazajos dzīvokļiņos. Mācības notiek attālināti. Tāpat turpinām mācīt klases un vadīt studentu izpētes darbus. Vienīgā starpība, ka viss notiek tīmeklī. Ceram, ka šī situācija ātrāk vai vēlāk normālizēsies.

Nereti draugi mums jautā, cik ilgi vēl gribam palikt Filipīnās un vai mums kas nepietrūkst. Atzīstamies, ka visvairāk mums pietrūkst mūsu mazbērnu un bērnu. Līdz šim mēs tos centāties apciemot divas reizes gadā, bet arī tas kļūst sarežģītāk, jo Kaspars ar ģimeni jau vairāk nekā gadu dzīvo Anglijā, kur strādā Bībeles pētniecības centrā – *Tyndale House*, Kembridžas pilsētā, kā arī māca Kembridžas universitātē ebrēju valodu. Viņiem aug divi dēli, Eriks un Valters. Mums par lielu prieku pērn oktobrī visa Kaspars ģimene atbrauca ciemos pie mums uz Filipīnām. Aldis un Elvins ar savām ģimenēm vēl joprojām dzīvo Losandželosā. Aldis turpina dizainera darbu kompānijā *Google*, Elvins strādā Pasadenā, viņš ir psihologs. Elvinam un Dotijai pērn piedzima meitiņa Adelīna. Tātad mums tagad, lai apciemotu bērnus un mazbērnus, jābrauc gan uz Eiropu, gan Ameriku.

Indijas pilsētā Agrā, pie Tadžmahala

Man te līgums ir uz pieciem gadiem. Laiks paskrējis negaidīti ātri, un nākamā gada nogalē sākotnējais līgums būs beidzies. Tad būs jāizšķiras, vai nu braukt mājās, jeb vai vēl kādu laiku turpināt darboties šeit, Filipīnās. Darbs mums abiem šeit sagādā lielu gandarījumu, jo abi jūtam, ka spējam palīdzēt un ļoti nozīmīgā un dziļā veidā mainīt cilvēku dzīvi. Es mācu praktisko teoloģiju maģistrantūras un doktorantūras studentiem, kā arī esmu praktiskās teoloģijas katedras vadītājs. Savukārt Juta universitātē ir konsultante, viņa palīdz gan studentiem, gan darbiniekiem atrisināt dažādas mentālās veselības vai ģimenes savstarpējo attiecību problēmas. Viņas psihiatriskās sociālās darbinieces zināšanas šeit ļoti noder. Jutai ir darba pilnas rokas, jo problēmu, tāpat kā visur citur pasaulē, te netrūkst.

Esam pateicīgi Dievam par šo piedzīvojumu un izaugsmes iespēju. Ne reizi neesam nožēlojuši savu lēmumu šeit dzīvot un strādāt. Protams, pietrūkst bērnu un mazbērnu, kā arī mūsu draugu Kalifornijā, tostarp latviešu sabiedrības. Bet arī šis posms mūsu dzīvē drīz beigsies, un ceram atgriezties ar bagātīgu emocionālo un garīgo pieredzi, kā arī piepildījumu sirdī par paveikto.

Aivars Ozoliņš

Atcerēsim un godināsim Losandželosa latviešu nama projektētājus un cēlējus, DK LB biedrus

Gatavojoties DK LB 70 gadu un Losandželosas latviešu nama 50 gadu jubilejai, pieminēsim un pateiksimies tiem, kuŗi gādāja, lai latviešiem būtu vieta, kur pulcēties, svinēt, skatīties filmas un teātra izrādes, klausīties lekcijas, apmeklēt koncertus.

Latviešu namu atklāja 1973. gadā, tā projektam bija izsludināta sacensība, kuŗā piedalījās arhitekti Staņislavs Borbals, Jānis Janavs un Voldemārs Ozoliņš. Nama celtniecības komiteja izšķīrās par Jāņa Janava projektu. Šie trīs arhitekti bieži pieminēti rakstos biļetenā.

Staņislavs Borbals izdevis vairākas grāmatas – 1991. gadā Losandželosā atmiņu grāmatu „Memories and Sketches” ar daudzām ilustrācijām, zīmējumu grāmatu „Sketchbook”, Latvijā 1993. gadā apgāds Vaga laida klajā Staņislava Borbala atmiņu un skiču grāmatu „Vienkārši Stenlijs”.

Latvijas Radio un Latvijas Televīzijas ziņu portālā 2019. gada 6. jūlijā ievietots vēsturnieka, Latgales Kultūrvēstures mūzeja darbinieka Kaspars Stroda raksts „No Pēterpils līdz Losandželosai. Arhitekta Staņislava Aloizija dzīvesstāsts”, kam pievienotas vairākas fotografijas. Šis raksts 2019. gada novembrī ievietots arī Oregonas latviešu biedrības izdevumā „Oregonietis”.

Vēsturnieks Kaspars Strods pastāsta, ka Staņislavs Borbals dzimis 1907. gadā Pēterburgā, mācības sāka

Pēterburgas katoļu draudzes skolā poļu valodā. Brīvdienas pavadītas Kaselavā, Somijā, kur vecākiem bija vasaras māja. Pēc 1917. gada revolūcijas Borbali pārcēlās uz dzīvi Latvijā. Staņislavs Borbals mācījās latviešu, vēlāk poļu skolā, arī Ļichtaroviča krievu vidusskolā un Lomonosova krievu ģimnazijā, ko beidza 1926. gadā. Tā paša gada rudenī viņš iestājās Latvijas universitātes Arhitektūras fakultātē. Viņa pirmais īstenotais projekts – dzīvojamā ēka operdziedātājam

Staņislavs Borbals 1937. gadā
(no Latvijas Valsts Vēstures archīva)

Nikolajam Vasiļjevam Baldonē.

Staņislavs Borbals 1933. gadā kopā ar kursabiedru Nikolaju Bodi apceļoja Eiropu, braucot ar divriteņiem.

Atgriezies Latvijā, Staņislavs Borbals strādāja arhitekta Ernesta Štālberga birojā un piedalījās Brīvības pieminekļa projektēšanā. Uz laiku viņam studijas un darbs bija jāpārtrauc, jo 1936. gadā sākās 11 mēnešu ilgs militārais dienests. Pēc dienesta Staņislavs Borbals pievērsās savam diplomdarbam „Tirdzniecības un rūpniecības nams Rīgā”, kā arī piedalījās šokolādes fabrikas „Laima” piebūves projektēšanā Miera ielā 22. (Šis nams iekļauts Latvijas industriālā mantojuma sarakstā, tagad tajā ir Šokolādes mūzejs.)

Staņislavs Borbals 1938. gadā saņēma arhitekta diplomu un tā paša gada 15. jūlijā salaulājās ar LU Arhitektūras fakultātes studentu Mildu Bušmani. Pēc atgriešanās no kāzu ceļojuma pa Eiropu Staņislavs Borbals pēc Latvijas Kreditbankas pasūtījuma uzsāka viesnīcas projektēšanu Rēzeknē.

Staņislavs un Milda Borbali 1940. gada jūnijā devās uz Latgales dziesmu svētkiem, kas notika Stropu estrādē pie Daugavpils, un nākamā dienā uz Rēzekni, lai pārraudzītu paša projektētās viesnīcas celtniecības darbus, un pieredzēja padomju armijas vienību ienākšanu Latvijā. Atgriezies Rīgā, Staņislavs Borbals turpināja arhitekta darbu, viņš bija arī mācībspēks LU Arhitektūras fakultātē. Staņislavam un Mildai Borbaliem laimējās, 1941. gada jūnija deportācijas viņiem gāja secen, toties izsūtīja Staņislava Borbala māsu Helēnu un viņas dzīvesbiedru.

Nacistu okupācijas laikā Staņislavs Borbals

Rēzeknes viesnīcas projekta skice
(„Latvijas Arhitektūra”, Nr. 8, 1939. gads)

Staņislava Borbala portrets Arhitektu namā Rīgā Torņu ielā 11

Izdotas 1993. gadā apgādā «Astra» Losandželosā

turpināja darbu Latvijas Universitātē. 1942. gada 26. martā piedzima meita Rūta Helēna.

Borbalu ģimene 1944. gadā izceļoja uz Zviedriju. Staņislavs Borbals dabūja darbu zviedru architekta Gesta Hedstrēma birojā *Kooperativa Förbundet*, vēlāk Floka architekta birojā un laika gaitā atvēra pats savu architekta biroju. Zviedrijā piedzima meita Astrīda.

1952. gada sākumā Staņislavs Borbals ar ģimeni pārcēlās uz dzīvi ASV, ieguva ASV architekta licenci un dabūja darbu Losandželosas architekta birojā *Welton Becket&Assoc*, kur projektēja ASV vēstniecības ēku Varšavā, Hiltona viesnīcu Bagdadē, Losandželosas mūzikas centru u. c. Staņislavs Borbals atvēra pats savu biroju *S. Borbals&Assoc*. Viņš piedalījās Kanadas latviešu izdevuma „Technikas Apskats” veidošanā un darbojās Trimdas latviešu architekta biedrībā, tika ievēlēts par tās goda biedru, no 1954. līdz 1961. gadam bija tās vadītājs.

Staņislava Borbala vaļasprieks bija kalnos kāpšana, kopā ar rakstnieku Anšlavu Eglīti sasniegtas vairākas ASV kalnu virsotnes.

1978. gada jūnijā Staņislavs un Milda Borbali piedalījās latviešu salidojumā Trinidadā un Tobago, kad atklāja tēlnieka Jāņa Mintika veidoto Kurzemieku pieminekli Tobago. Latviešu salidojumā Trinidadā un Tobago

Borballi piedalījās arī 1980. gadā, un profesors Edgars Andersons aicināja viņus pie Lielā Kurzemes līča uz zemes, ko latviešiem piešķīra Tobago asambleja, projektēt kultūras un izglītības centru ar muzeju, bibliotēku un izstāžu zāli. Diemžēl projekts tā arī nav īstenots.

Staņislavs Borbals padomju okupācijas laikā Rīgā viesojās vairākkārt – 1981., 1984., 1987. un 1989. gadā. Pēc Atmodas bija iespējams apmeklēt arī citas vietas Latvijā, 1990. gadā viņš viesojās Rēzeknē un savas dzimtas mājvietā Barkavas pagastā. Staņislavs Borbals atbalstīja Rēzeknes slimnīcu, katru gadu ziedoja līdzekļus medicīnas piederumu iegādei.

Staņislavs Borbals miris 2000. gadā Kalifornijā, apbedīts Meža kapos Rīgā.

Kaspara Stroda rakstu var izlasīt: www.lsm.lv/raksts/dzive--stils/vesture/no-peterpils-lidz-losandzelosai-arhitekta-stanislava-aloizija-borbala-dzives-stasts

Mildai un Staņislavam Borballiem ir divi mazbērni un trīs mazmazbērni. Borbalu meitas Rūtas Deksteres dēls Maikls Deksters (Michael Dexter) dzīvo Oregonā, viņa dzīvesbiedre Ieva beigusi Latvijas mākslas akadēmiju. Viņu ģimenē ir trīs bērni – meitai Aleksai ir 15 gadu, dēlam Oliveram 7 gadi, pastarītei Ērikai 3 gadi. Otrās meitas, mākslinieces Astrīdas Prestonas dēls Makss (Max) dzīvo Japānā, strādā kompanijā *Konami*.

Ievēribu pelnījis katra cilvēka dzīvesstāsts.

Ikviens aicināts uzrakstīt savu un savu radu, draugu, paziņu dzīvestāstu!

Mūsu mīluļi, draugi, sargi, sarunu biedri, ģimenes locekļi

**Dziesmas, Annijas un Ērika Teteru ģimenes acuraugs
Trīne gulēšanai atrod visērtākās vietas**

**Valdim Pavlovskim runcis Miks palīdz sakārtot
BAFL un ALAs dokumentus**

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības valdes lēmumi un ziņojumi

DK LB valdes sēde 19. aprīlī, lietojot videokonferenču programmatūru *Zoom*, sākās pulksten vienos dienā un ilga trīs stundas; sapulcē piedalījās Ivars Mičulis, Astra Moora, Aija Zeltiņa-Kalniņa, Jānis Taube, Dziesma Tetera, Pauls Berkolds, Sanita Šūmane, Guna Reina, Dāvis Reins, Zane Kalniņa, Juris Zinbergs, Līga Svika, Benita Trapse, Valdis Pavlovskis, ikvienam uzturoties savā mājā. Tāpēc reizēm bija dzirdamas suņu rejas un klusinātas bērnu sarunas.

Saņemts Kīnu ģimenes lūgums piešķirt stipendiju viņu trīs bērniem mācībām Gaŗezera vasaras skolā. Valde nolēma katram piešķirt 250 dolaru.

Dizainere Benita Trapse pastāstīja par projektu – Ināras un Alfona Reinu piemiņas telpas pārveidi latviešu nama otrā stāvā: remontu, jaunu mēbeļu iegādi (galdu, 12 biroja krēslus un 20 parastos krēslus, grāmatu skapjus, tālrādes aparātu) un vēlamo iekārtojumu. Valdes locekļiem bija vairāki ieteikumi, turklāt jāremontē arī

mazā istabiņa telpas galā un vēl viena labā pusē pie ieejas. Tām visām vajadzīgs diezgan pamatīgs remonts, tāpēc jāmeklē lietpratējs. Valdes locekļi balsoja par budžetu: 20 000 dolaru visu trīs telpu remontam un jaunu mēbeļu iegādei.

DK LB biedrības telpā notiek sanāksmes, pieņemšanas, sēdes, tajā izrāda filmas. Valde lēma, ka remonts jāpabeidz līdz Latvijas valsts prezidenta Egila Levita vizītei š. g. novembrī.

DK LB biedru sarakstu, ko novietos namā pie sienas, gatavo Juris Zinbergs un Dāvis Reins.

Dziesma Tetera piedāvā 4. maijā rīkot Baltā galdauta svētkus, lietojot videokonferenču programmatūru *Zoom*. Ikviens, kas vēlas piedalīties, aicināts sazināties ar Dziesmu Teteri.

Gadskārtējā DK LB biedru pilnsapulce 29. martā nenotika, pilnsapulci nolēma rīkot 2021. gada pirmā ceturksnī un biedrības 70 gadu jubilejas sarīkojumu atlikt uz nākamo gadu.

Jāņu svinības valde nolēma rīkot 27. jūnijā Laguna bīčas parkā no pulksten divpadsmitiem dienā līdz desmitiem vakarā. Šī vieta nav pārāk tālu no Losandželosas un arī no Sandiego. Juris Zinbergs apsoltīja dabūt atļauju svinību rīkošanai, svētkus rīkot palīdzēs Līga Svika, Sanita Šūmane, Signe Platace, Inese Pavāre.

Lai nama zālē varētu izrādīt filmas, vajadzīgs jauns projektors. Pauls Berkolds solīja uzzināt, vai filmu „Dvēseļu putenis” varētu rādīt *CalArts* kinoskolas zālē.

Skolas mācību pārzine Aija Zeltiņa-Kalniņa pastāstīja, ka izlaiduma šogad skolā nebūs, skolas 70 gadu jubileju rīkos nākamgad.

Latvijas valsts dibināšanas atceres svinības nolēma rīkot 15. novembrī.

Ikviens Dienvidkalifornijas latvietis aicināts kļūt par Amerikas latviešu apvienības biedru!

ASV ir apmēram 90 000 latviešu izcelsmes iedzīvotāju, bet ALA ir apzinājusi tikai nelielu daļu no viņiem. Diemžēl arī daudzi Dienvidkalifornijas latvieši nav ALA biedri. Biedrība varētu uz kongresu sūtīt vairāk delegātu, ja Amerikas latviešu apvienībā ar biedrības starpniecību iestātos vairāk biedru. Kopīgi strādājot, mēs varam dot daudz, atbalstot latvisko izglītību un kultūru ne tikai mūsu jaunatnei, bet visai latviešu sabiedrībai – šeit, ASV, kā arī Latvijā!

Losandželosas latviešu skolas 70 gadu jubilejai gatavojoties

Losandželosas latviešu svētdienas skola dibināta 1950. gada 23. novembrī.

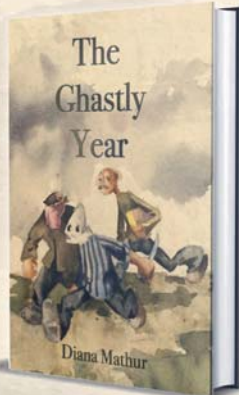
Jubilejai gatavojoties, skolas saime plāno rīkot absolventu salidojumu un lielākas svinības.

Skolas bijušie audzēkņi un absolventi aicināti uzrakstīt un iesūtīt savas atmiņas par skolu, skolotājiem, skolasbiedriem, nodarbībām skolā un ārpus tās, pastāstīt, kāda bijusi turpmākā dzīve pēc mācīšanās skolā, kas paveikts, kāda nozīme bērībā un jaunībā bijusi latviešu sabiedrībai.

The Ghastly Year

A Latvian Tale of Blood and Treasure

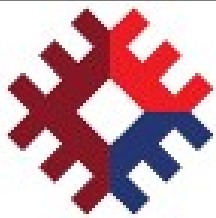
1940 Latvia... the Russian occupation is in, and high school graduation is out for Kārlis Perkons and friends. Resisting the communists by any means - from pagan rites to Molotov cocktails - Kārlis fights to survive the Hitler v. Stalin meatgrinder with his dream intact.

Supported by a grant from the American Latvian Association Cultural Foundation.

Available on Amazon and Barnes&Noble.com
dianamathur.com

Diana Mathur, Novelist & MBA
Phone: (310) 266-3816
Site: DianaMathur.com
email: dianamathur@gmail.com

LATVIEŠI AMERIKĀ

www.LatviesiAMERIKA.com

www.latviesi.com

ir vietne tīmeklī, kurā atrast noderīgu informāciju latviešiem visā pasaulē ar mērķi palīdzēt latvietības stiprināšanā, ikdienas sadzīvē un strādājot, studējot vai ceļojot ārpus Latvijas. Informāciju apkopo Indulis Bērziņš.

Austrālijas latviešu izdevums

www.laikraksts.com

Labojums

2020. gada aprīļa Informācijas biļetena 6. lpp. otrā slejā trešās rindkopas pēdējam teikumam jābūt: „**Eduards Duks** (ne: Ludvigs Vīks, kā iespiests) bija Latviešu agronomu biedrības ārzemēs valdes loceklis.”

Iespiedkļūdu pamanīja vēsturnieks Jānis Krēsliņš Ņujorkā. Viņa atmiņas:

„Ludvigs Vīks, gleznotājas Hildas Vīkas brālis, bija inspektors Rīgas pilsētas 2. ģimnazijā (arī Anšlava Eglīša skola), kad es no Rūjenes vidusskolas 1939. gada mācību gada vidū pametu pilsētu, kas ir vistālāk Latvijas ziemeļos un pārcēlos uz Rīgas skolas zēnu daļas 3.b klasi. Mācību gaŗākā starpbrīdī mums bij jāsoļo pa gaŗo gaiteni, kur vienā galā deŗūrēja inspektors Vīks un otrā galā pulcējās skolēni, kuŗi dziedāja „Kas gan var satriekt inspektoru Vīku / Smērē beigts, smērē beigts, Trešā bē! / Un kaut ar’ skola bojā ietu, tik trešā vienu dziesmu dzied: Kas gan var satriekt inspektoru Vīku...”

Jelgavas pilsētas svētki

Plānotie Jelgavas pilsētas 755. gadadienas svētki no 29. līdz 31. maijam klātienē nenotiks. Būs dažādi konkursi un citas aktivitātes, kuŗās ikviens varēs piedalīties arī no tālienes.

Jaunākā informācija: www.jelgava.lv

Video par Jelgavu: <http://ejuz.lv/6afk>

Jelgavas pilsētas pašvaldības Ārējo sakaru galvenā speciāliste Marta Vēbere; Tālr.: +371 63005567
e-pasts: Marta.Vebere@dome.jelgava.lv

Rīgas latviešu biedrības Latviešu valodas attīstības kopas norādījumi

«Sociālā distancēšanās» ir anglicisms! «Sociāls» latviešu valodā nenozīmē fizisku novietojumu publiskā telpā. Izteiksimies latviskāk un skaidrāk: atstatumoties, skrajoties, neblakoties, patālināties, attuvināties, turēties pa gabalu (citam no cita).

Gramatiski pareizā rakstība:

«**KORONVĪRUSS**» (nevis koronovīruss, koronavīruss, koronivīruss, koronasvīruss). «Korona» = kronis (no latīņu vārda «corona» – kronis; vainags).

Salikteņos galotne «-a» ir atmetama.

Pareizi: «aromterapija» – nevis aromoterapija, aromaterapija;

«krūzmētra» – nevis krūzemētra, krūzamētra;

«domraksts» – nevis domaraksts;

Tāpat: «**koronvīruss**»! — nevis «koronavīruss».

Būt veseram un baudīt dzīvi palīdzēs **ALPF MEDICARE** PAPILDAPDROŠINĀJUMS!

Valsts *Medicare* apdrošinājuma A un B daļas kopā veido pamata veselības apdrošinājumu, ja esat vecumgrupā 65+.

Tā kā valsts *Medicare* par visu 100% nesamaksā, tad *Deductible* un *Co-insurance* jāmaksā pašiem.

ALPF Medicare papildapdrošinājums palīdz segt izdevumus, par kuriem esat atbildīgi.

Mēs maksājam *VISUS Medicare* veselības aprūpes pakalpojumus.

Piedāvājam septiņus plānus, no kuriem var izvēlēties atbilstošu savām vajadzībām un budžetam:

www.LRFA.org/medicare

ALPF Medicare papildapdrošinājuma programmai var pievienoties jebkurā laikā.

Mēnešmaksas ir vienādas visās pavalstīs, un tās nav atkarīgas no vecuma vai dzīvesvietas.

Neatlieciet šo svarīgo lēmumu uz vēlāku laiku.

Labprāt atbildēsim uz jautājumiem un palīdzēsim!

Tālr.: 215-635-4137

www.LRFA.org

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PAKALPOJUMI

- Pirkšana, pārdošana, izīrēšana, apsaimniekošana
- *Income property* īpašumi
- Pārbūves konsultācijas un virtuvju projektēšana
- Mājas bezmaksas sagatavošana pārdošanai (staging) \$2000 vērtībā
- *Executor of Trust/Estate* un citi pakalpojumi

12 gadu pieredze vairāk nekā 100 darījumos

Mārtiņš Leikarts, MBA

Re/Max Estate Properties
310-717-7577

mleikarts@gmail.com

BRE licence: 01706309

Piedāvāju gatavot cienastu un klāt galdus kāzās, piemiņas dienās, jubilejās; var pasūtīt pīrāgus ar speķi vai kāpostiem jebkurā laikā un jebkuram sarīkojumam. Lūgums piezvanīt pirms sarīkojumiem un laikus pasūtīt; par cenu sazināties, zvanot Pegijai Kalniņai Taubei, tālr.: 310-908-6993; e-pasts: pegijat@gmail.com

Sandiego latviešu ev. lut. draudze

Ascension Lutheran Church

5106 Zion Avenue, San Diego, CA 92120

Draudzes priekšnieks:

Jānis Legzdīns

2651 Cardinal Road,
San Diego, CA 92123;

tālr.: 858-598-5451;

e-pasts: jlegzdins@san.rr.com

6. jūnijā piemiņas dievkalpojums

1941. gada 14. jūnijā uz Sibīriju
aizvestajiem; dievkalpojumu vadīs
diakone Guna Reina

Dāmu komiteja:

Maiga Bērziņa, tālr.: 619-702-8077

Aija Alberta, tālr.: 858-699-6017

Kasiere Antra Priede Bergere

1335 Santa Barbara St., San Diego, CA 92107;

tālr.: 619-225-0817

Sūtot draudzes nodevu (\$100) un ziedojumus, čekus
izrakstīt: *Antra Priede Berger*

Vietne tīmeklī: www.sandiegodraudze.com

Facebook: www.facebook.com/sandiegodraudze

Sandiego latviešu skola;

Skolas pārzine Sandra Gotlaufa-Orozco

e-pasts: gotlaufa@gmail.com

Facebook: www.facebook.com/sandiegolatvian

SVEIKI!

New for Fall 2020!

San Diego Latvian School

presents

Latvian Classes for Beginners!

We are planning to start a new
Latvian culture & language class (beginner level)

Important: To start, we need at least 3 families
committed to attending regularly so please respond

Age range: 3-12

Format: highly interactive,
based on hands-on activities, role play, song & dance

Date & time: Every 2nd Saturday, 10am-12pm

Place: San Marcos or Oceanside (TBD)

Proposed start date: Fall 2020

Contact: Sandra at (760) 460-1856 or
gotlaufa@gmail.com

Follow us: www.facebook.com/sandiegolatvian

Draudzes Lapa 2020. gada maijs

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes informācija

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu...” (Jņ 3:16)

Draudzes dzīves kalendārs

Lai Dievs stāv klāt visiem šai grūtajā „koronvīrusa” laikā!

Par dievkalpojumiem vai to atcelšanu turpmāk tiks paziņots e-pastā

Ja e-pastu nelietojat, lūdzu zvaniet draudzes amatpersonām pirms izziņotā sarīkojuma

3. maijā <u>ATCELTS</u>	plkst. 11:00	Ģimenes dienas dievkalpojums (diakone Guna Reina) Pēc dievkalpojuma draudzes pilnsapulce baznīcas lejas zālē
17. maijā <u>ATCELTS</u>	plkst. 11:00	Dievkalpojums ar dievgaldu (diakone Guna Reina)

Draudzes amatpersonas

Diakone	Guna Reina	13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401 (714) 829-6449 e-pasts: GunaReins@gmail.com
Draudzes priekšniece	Tamāra Rūse	31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677 (949) 443-2150
Kasiere	Dace Taube	3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034 (310) 709-4738
Sekretāre	Daina Ābele	2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672 (949) 443-5170
Dāmu komitejas priekšniece	Liene Linde	29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291 (310) 396-5244

Baznīcas adrese: 1927 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

www.latvianchurchsocal.org Draudzes e-pasts: LatvianChurchSoCal@gmail.com

- Car Loans
- Mortgages
- Credit Cards
- Mobile Banking

Kalifornijas Lietuviešu Kreditsabiedrība aicina
Dienvidkalifornijas Latviešu Biedrības
biedriem atvērt kontus!

Piedāvājam labas likmes Savings, CD, un IRA kontiem!

Savings: **1.30%**
12 Month CD: **2.50%**
36 Month CD: **2.75%**

www.clcu.org

2806 Santa Monica Blvd. Santa Monica CA 90404
310.828.7095 | info@clcu.org

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CA 90039-3704

NON-PROFIT. ORG.
U.S POSTAGE PAID
PERMIT No. 178
VAN NUYS CA 91409-9998

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, par kādu gadu biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

b nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **a** nozīmē «IB abonents»;

s nozīmē «students»; **p** nozīmē «paraugksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20__ . gadu – \$35.00

Biedru nauda ģimenei par 20__ . gadu – \$50.00

Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;

nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu – \$ 40.00

Esmu students; vēlos būt DK LB biedrs,

nosūtu biedru naudu par 20__ . gadu – \$ 10.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

Čekus lūdzam izrakstīt: **LATVIAN ASSOCIATION OF SO. CA**
Un nosūtīt: **DK LB 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039**

Latviešu nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com

Dienvīdkalifornijas latviešu nama adrese: Losandželosā, 1955 Riverside Drive; nams sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura